

หนึ่ง

เด็กน้อยในชนบท

ข้าลืมหาดขึ้นใต้ผ้าห่มเนื้อหยาบ กลิ่นอับชื้นที่เกิดจากการใช้สอยมา
อย่างเนิ่นนานลอยเข้าจมูก แต่ตอนนี้ข้าชินเสียแล้ว ตัวข้าซึ่งบัดนี้อยู่ในร่าง
กลมป้อมของเด็กน้อยวัยเจ็ดขวบค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้นนั่ง ข้าที่ใครๆ ต่างก็
พากันเรียกว่าอาหลั่นหยิบเสื้อตัวนอกมาสวมก่อนก้าวเข้าไปในห้องครัว ผู้หญิง
ที่เป็นแม่ของร่างนี้กำลังนั่งคุกคู้อยู่หน้าเตาถ่าน พยายามจะเร่งไฟที่ทำห่าว่าจะ
มอดดับ ลมหนาวพัดแรง ห้องครัวสับปะรังเค้นดูเหมือนแทบจะไม่สามารถ
กันลมหนาวได้เลย เมื่อแม่ลุกขึ้นมา หัวเข่าก็เปื้อนรอยดินเพราะพื้นบ้าน
เป็นเพียงดินหุบแน่น ข้าเดินเข้าไปใกล้พลางร้องเรียก

“ท่านแม่”

นางหันกลับมา ใบหน้าดูเศร้าสลด “อาหลั่น รีบลุกทำไม พ้ายังไม่สว่าง
เลย”

ข้าไม่ตอบ เพียงเดินเข้าไปกอดขานางไว้แล้วซุกหน้าคลอเคลียเพื่อหา
ไ้อุ่น อาหลั่นตัวจริงตายไปแล้วตั้งแต่ตอนห้าขวบ หากไม่ใช่ผู้หญิงคนนี้ไป
คุกเขาให้แม่ใหญ่ ข้าที่ตอนนั้นเพิ่งมาเข้าร่างนี้ก็คงตายไปด้วยเหมือนกัน
บุญคุณนี้ข้าจะลืมิได้อย่างไรในเมื่อยุคสมัยนี้ลูกสาวยังไม่มีค่าเท่ากับข้าวสาร

ลึกถึง

“มีอะไรให้อาหลันช่วยหรือไม่” ข้าทามพลางจ้องหน้าแม่ แต่แม่ส่ายหน้า ปฏิเสธ สีหน้าเหมือนจะร้องไห้

“ท่านแม่เป็นอะไรไป ท่านร้องไห้ทำไม”

แม่ของข้านั่งคุกเข่าลงกับพื้น ประครองร่างของข้าไว้ในอ้อมแขน “อาหลัน แม่รักเจ้ามากนัก รู้แบบนี้...รู้แบบนี้ แม่จะปล่อยไปให้เจ้าจากไปเสียดีกว่า” น้ำตาไหลลงจากดวงตากลมโต ตอนแม่ยังสาว ๆ คงจะสวยงามดู...ข้าคิด ว่าคำพูดแปลกๆ ของแม่ทำให้ข้าต้องขบคิดอีกครั้ง

“ท่านแม่อยากให้ข้าตายหรือ” ข้าถามด้วยคำถามพาชื่อเหมือนเด็ก แต่ดูเหมือนคำถามของข้ายังทำให้แม่ร้องไห้หนักเข้าไปอีก พอเริ่มจะสงบใจได้ แม่ของข้าก็ลูบหัวลูบไหล่แล้วมองข้าด้วยสีหน้าจริงจัง

“อาหลัน วันนี้จะมีคนพาเจ้าไปอยู่บ้านใหม่ เจ้าจะต้องทำตัวดีๆ นะ” ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแม่ก็เปลี่ยนถ้อยคำใหม่ “เจ้าจะต้องเข้มแข็งนะ อย่าได้ยอมแพ้ต่ออุปสรรค มีอะไรก็ต้องฟันฝ่าไปให้ได้”

ข้าพยักหน้ารับ ในใจคิดว่าจะต้องมีเรื่องอะไรไม่ดีแน่ๆ ข้ารู้สึกหวาดกลัว หรือว่าคนในบ้านนี้ตัดสินใจจะขายข้า แม้จะพยายามเก็บอาการแล้วแต่แม่ก็คงสังเกตเห็นประกายหวาดกลัวในแววตาข้า แม่จึงกอดข้าไว้แน่น น้ำเสียงที่เอื่อยก็เปี่ยมไปด้วยความเคียดแค้น

“หากข้ารู้ว่าจะนางช่วยให้อาหลันรอดชีวิตในตอนนั้นเพียงเพื่อจะบดขยี้เราสองแม่ลูกในวันนี้ ข้ายอมปล่อยไปให้เจ้าตายไปเสียตั้งแต่ตอนนั้นจะดีกว่า”

ข้ากอดแม่ไว้แน่น เข้าใจสิ่งที่แม่กำลังสื่อในทันที ตัวของข้าสั่นเทา แม้จะรู้ว่าแม่รักข้าเพียงใด แต่ดูท่าว่าคราวนี้แม่จะช่วยข้าไว้ไม่ได้เสียแล้ว

ถึงข้าในร่างนี้จะเพิ่งอายุเจ็ดขวบ แต่แม่ก็เลอะอะไรให้ข้าฟังไม่น้อย แม่บอกว่าตอนแต่งกับพ่อใหม่ ๆ มีความสุขมาก พ่อทำไรทำนา ส่วนแม่ทอผ้า พอมีข้าวอยู่ๆ พ่อก็ล้มป่วยลงโดยไม่ทราบสาเหตุ เพียงไม่นานก็จากไปเสียแล้ว ตอนนั้นแม่ไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร หากเป็นแม่ฝ่ายตัวคนเดียวก็พอว่า แต่

แม่มีลูกติด ตอนแม่ตัดสินใจจะกลับไปบ้านเดิม หลิวเหลยซึ่งมีบุตรภรรยา อยู่แล้วก็รับแม่เป็นอนุ

พูดถึงตรงนี้สีหน้าของแม่ดูเครียดแค้นยิ่งกว่าเดิม ข้าเดาได้ในทันทีว่า แม่ไม่ได้เต็มใจ หลิวเหลยถึงแม่ฐานะไม่ได้ยากจนแต่นิสัยหยาบกระด้าง คน เฉลียวฉลาดอย่างแม่ไม่มีทางตัดสินใจเป็นอนุของคนประเภทนี้อ่างเด็ดขาด เรื่องราวจากนั้นแม่ไม่ได้เล่าให้ฟัง แต่จากพฤติกรรมของคนในบ้านที่ข้าเห็น ก็รู้ว่าแม่ถูกข่มเหงรังแกมากแค่ไหน แม่ใหญ่ซึ่งเป็นภรรยาหลงชิงชิงรังเกียจ พวกเราเสียยิ่งกว่าอะไร หากทางกลั่นแกล้งข้ากับแม่เป็นประจำ แต่ก็พอเข้าใจ ได้ ไม่ว่าใครก็คงทนเห็นสามิพผู้หญิงอื่นมาอยู่ร่วมบ้านไม่ได้หรอก ยิ่งแม่ของ ข้าหน้าตาสะสวย แม่ใหญ่ก็ยิ่งเกลียดชัง

ทว่าถึงกับบีบให้แม่ไปคุกเข่าเพื่อให้ตามหมอมารักษาข้า พอหายป่วย แล้วก็ขายทั้งนะหรือ จิตใจจะโหดเหี้ยมเกินไปแล้ว ใจของข้าสุมไปด้วยความ เกลียดชัง ในโลกใบนี้มีแม่เพียงคนเดียวที่รักข้า แม่ใหญ่ยังจะพราดสิ่งมีค่า สิ่งสุดท้ายของข้าไปอีกหรือ

“ท่านแม่ ข้าไม่อยากไป ท่านพาข้าหนีไปเถิดนะ ข้าอยากจะอยู่กับท่าน ไม่ว่าลำบากอย่างไรข้าก็จะอดทน” ข้ากอดแม่แล้วซุกใช้อกอุ่น น้ำตาไหลพราก แม่นิ่งซึ้งมองข้าร้องไห้ น้ำตาของแม่ก็กำลังไหลอยู่เหมือนกัน อยู่ๆ แม่ก็ ลูกพรวด ก้าวเข้าไปในห้อง รวบของใส่ห่อผ้า จูงข้าออกมาที่ลานหน้าบ้าน ใจของข้าเต้นระทึก รู้สึกดีใจที่แม่จะพาข้าหนีไป แต่ก็หวาดกลัวว่าจะสำเร็จ หรือไม่ ขณะที่กำลังจะก้าวออกจากรั้วบ้าน ก็ได้ยินเสียงตะโกนดังขึ้น

“ท่านแม่ๆ แม่ร้องจะพาอาหลันหนีไปแล้ว” หลิวซึ่งลูกชายคนโตของ ภรรยาหลวงอายุสิบห้าตบไม้ตบมือเรียกคนในบ้าน “ดินะที่ท่านแม่บอกให้ข้า คอยเฝ้าไว้ ไม่อย่างนั้นพวกเราคงโดนนายหน้าทุบตีเป็นแน่”

หลิวเหลยกับแม่ใหญ่วิ่งออกมา สีหน้าเกรี้ยวกราด หลิวเหลยคว้าตัว แม่ข้าไว้แล้วตบตีไม่หยุดมือ แม่ไม่ร้องสักแอะ ข้าถลาเข้าไปกอดขาชายใจชั่ว หวังจะให้เขาหยุดทำร้ายแม่ แต่กลับถูกสะบัดออกมา

“ท่านพ่อ อย่าตีท่านแม่เลย” ข้าขอร้อง แต่ว่าเขาเตะข้าออกมาอีก

“ใครเป็นพ่อของเจ้ากัน นังตัวกาฝาก!” เขาตะคอกใส่ข้า

“ท่านพี่ ระวังอย่าทำให้อาหล่นบาดเจ็บ ประเดี๋ยวจะเสียราคา” เสียงแม่ใหญ่เอ่ยเตือน

ข้ากัดฟันในปากจนแทบจะแหลก หลิวเหลยตบตีแม่เพื่อระบายโทสะจนสาแก่ใจแล้วก็ปล่อยให้แม่ล้มฟุบลงอยู่ตรงลานบ้านนั้น ข้าคลานเข้าไปหาแม่ ร้องไห้ไม่หยุด

“ท่านแม่ ข้าขอโทษ ข้าไม่น่าขอให้ท่านพาข้าหลบหนีเลย” ข้าพยายามซุกร่างเล็กๆ เข้าไปในอกแม่ซึ่งล้มนอนอยู่

แม่เอื้อมมือมากอดข้า “ไม่เป็นไร แม่ผิดเองที่ไม่ตัดสินใจให้เร็วกว่านี้ แม่เพิ่งรู้เมื่อคืนนี้เองว่าเดรัจฉานพวกนั้นจะขายเจ้า อาหล่นอย่าโกรธแม่เลยนะที่ปกป้องเจ้าไม่ได้”

ข้าส่ายหน้า “ไม่โกรธ ไม่โกรธ ข้ารักท่านแม่ที่สุด” ข้ากอดแม่แน่น เวลาผ่านไปเท่าไรไม่รู้ บนลานบ้านนั้นตกอยู่ในความเงียบ มีเพียงหลิวซึ่งจับดาตูละสองแม่ลูก เขา นั่งกระดิกเท้าไม่ได้สนใจพวกเราเท่าไร ข้าประคองแม่ขึ้นมา

“ท่านแม่กลับไปในห้องพวกเราเถอะ”

แม่พรวดกายอันบอบช้ำกลับเข้าไปในห้อง ข้ากับแม่นั่งกอดกันบนเตียง ความอบอุ่นจากอกของแม่ทำให้น้ำตาข้ารินขึ้นมามาก มือไม้หยาบกร้านของแม่ลูบเส้นผมข้าอย่างรักใคร่

“อาหล่น เจ้าจะต้องเข้มแข็ง ไม่ว่าแม่จะอยู่กับเจ้าหรือไม่ก็ตาม” แม่เอ่ยเสียงเบา

“ท่านแม่ ได้โปรดรอข้า” ข้าตัดสินใจในทันที กลัวว่าเมื่อไม่มีข้าแล้ว แม่จะไร้พลังใจที่จะมีชีวิตอยู่ต่อ “ข้าจะเข้มแข็งดังท่านแม่ว่า หากไม่ตายไปเสียก่อนข้าจะกลับมาหาท่าน ข้าจะพาท่านไปจากที่นี่ ท่านแม่ได้โปรดรอข้า” ข้าบอกกับแม่ด้วยน้ำเสียงจริงจังผิวดิรัจฉานเด็กเจ็ดขวบ

แม่หลุบตาลงมาสบตากับข้า ริมฝีปากเม้มแน่นก่อนจะเอ่ยตอบ

“ตกลง แม่จะรอ แม่จะรอวันที่เจ้าเติบโตใหญ่กลับมา”

นี่ก็ผ่านไปแถมมันเป็นเพียงความหวังลมๆ แล้งๆ ของเด็กหญิงคนหนึ่ง
อาจจะด้วยความไร้เดียงสาทำให้ข้าเอ่ยปากกับแม่ไปเช่นนั้น แต่ในเมื่อแม่
รับปากข้า ข้าก็ยึดมั่นกับคำสัญญานี้มาตลอดหลายปี

สอง

บุตรีบุญธรรมตระกูลลาว

ตอนเช้าออกจากบ้าน แม่ไม่ได้มาส่ง เราแค่กอดกันแน่นๆ เป็นครั้งสุดท้ายภายในห้องนอนแคบๆ ของแม่ ข้าไม่อยากให้เราสองแม่ลูกต้องเลือน้ำตาให้คนชั่วเหล่านั่นดูด้วยสีหน้าเยาะเย้ย ข้าคว้าห่อผ้าที่แม่ห่อให้แล้วเดินเตาะเตาะจากไป นายหน้าที่มาเป็นผู้หึงร่างท่วมหน้าตาผิวพรรณดีแต่ทำทางจัดจ้าน พอเห็นข้าก็ตาเป็นประกายแล้วตรงเข้ามาหยิกแก้ม

“หน้าตาผิวพรรณดีจริงๆ” นางหันไปเอ่ยกับหลิวหลายที่ยืนดูไม่ถนัดมืออยู่ข้างๆ

“เหอะๆ ข้าก็บอกแล้ว กับสุหยินข้าจะกล้ำโกหกได้อย่างไร”

สุหยินผู้นั้นจับมือของข้าขึ้นมาดู บอกให้ข้าถอดรองเท้า จากนั้นก็พยักพยัดกับคนที่มาด้วยกันด้วยสีหน้าพอใจให้พาข้าไปขึ้นรถม้า

ข้าหันกลับมามองบ้านเป็นครั้งสุดท้าย สถานที่แห่งนี้เต็มไปด้วยความทรงจำอันเลวร้าย แต่มีคนที่นี่ห่วงใยอยู่คนหนึ่ง ลักวันหนึ่งข้าจะต้องกลับมาท่ามกลางม่านน้ำตาที่พร่าเลือน ข้าปรารถนาเหลือเกินที่จะได้เห็นร่างคุ่นตาของแม่อีกครั้ง

ข้าเนื้อตัวสั้นเท่าคนที่ไต่ยีนวารถม้าคันนี้กำลังมุ่งหน้าไปห่อไปฮวา
ถึงร่างนี้จะมีเด็ก แต่ชื่อที่ไต่ยีนก็ทำให้ข้ารู้ได้ว่ามันคือหอนางโลมแห่งหนึ่ง ตัว
เมียคู่นั้นช่างเดรัจฉานโดยแท้ กับเด็กคนหนึ่งก็ยังสามารถโหดเหี้ยมได้ถึง
เพียงนี้ ตอนที่ไต่ยีนพวกนั้นเรียกคนที่มาซื้อตัวข้าว่าฮูหยิน ข้านึกว่าพวกนั้น
ขายข้าไปเป็นสาวใช้เท่านั้น นึกไม่ถึงว่าคนเลวพวกนั้นตั้งใจจะมอบชะตาชีวิต
ที่เลวร้ายเช่นนี้ให้แก่ข้า มิน่าแม่ถึงได้พูดว่าน่าจะปล่อยให้ข้าตายไปตอนที่
ข้าป่วยคราวนั้น

ห่อไปฮวาเป็นตึกใหญ่โตหรูหรา ตั้งแต่พื้นมาในชาตินี้ข้าเคยอยู่แต่ใน
บ้านหลังเล็กในหมู่บ้านชนบทเท่านั้น ไม่เคยเห็นสถานที่อยู่ฟุ้งอย่างนี้มาก่อน
หวังฮูหยินผู้นั้นพาข้าเข้าไปรวมกับเด็กหญิงหน้าตาจิ้มลิ้มอีกหลายคน

“ใกล้จะได้คนครบหรือยัง” สตรีวัยกลางคนซึ่งนั่งอยู่ในห้องนั้นเอ่ยถาม
น้ำเสียงเข้มงวด

“ใกล้แล้วเจ้าคะเถาแก่เนี้ย เหลืออีกสองสามบ้านที่ข้าต้องไปดู ไม่เกิน
สัปดาห์หน้าน่าจะเรียบร้อยแล้วเจ้าคะ” หวังฮูหยินตอบท่าทางนอบน้อม

“ดี” เถาแก่เนี้ยตอบสั้นๆ แล้วก็โบกมือให้หวังฮูหยินออกไป

เวลาหนึ่งสัปดาห์ผ่านไป ข้าอยู่ร่วมกับเด็กหญิงเหล่านั้นด้วยดี เด็ก
เหล่านั้นถูกซื้อหาก่อนหน้าข้าไม่เท่าไร แต่ละคนยังไม่หายคิดถึงบ้าน บางคราว
ก็พลัดกันปลอบปลัดกันร้องไห้ ข้าไม่คิดถึงบ้านเลยสักนิด ในใจคิดเป็นห่วง
แต่แม่ ปานนั้นนางจะโดนรังแกอย่างไรบ้าง ที่ข้าสัญญากับแม่ไป ไม่รู้ว่าจะทำ
สำเร็จเมื่อไร ยิ่งถูกขายมาในหอนางโลมเช่นนี้ ไม่ต้องเดาว่าข้าจะมีอนาคต
เช่นไร ตอนนี้อะไรยังไม่อยากคิดอะไร ข้าก็แค่เด็กเจ็ดขวบคนหนึ่ง จะทำอะไร
ได้เล่า อย่างน้อยก็ยังรู้สึกอุ่นใจว่าอีกหลายปีกว่าข้าจะโตเป็นสาว ปานนั้น
อาจจะหาหนทางหลบหนีออกไปจากที่นี่ได้แล้ว

ทว่าเวลาในห่อไปฮวานั้นแสนสั้น สัปดาห์ถัดมาก็มีชายวัยกลางคน
แต่งกายเรียบร้อยมาพาข้าและเด็กน้อยทั้งสิบคนไป พวกเราได้ยินเถาแก่เนี้ย

เรียกเขาว่าพ่อบ้านหลี่ พวกเรามองหน้ากันเล็กน้อยแต่ไม่มีใครกล้าปรึกษาถามว่าพวกเรากำลังจะไปไหน ในที่สุดรถม้าก็มุ่งตรงสู่สวนตระกูลจาง ทำทางจะเป็นตระกูลใหญ่ ประตูหน้าใหญ่โตมีหินสลักรูปสิงโตคู่ดูน่าเกรงขาม พวกเราถูกพาเข้าไปในเรือนเล็กด้านหลัง เรือนนี้ตั้งอยู่โดดเดี่ยวห่างจากเรือนอื่นๆ พวกเราถูกจัดให้พักในห้องแคบๆ ห้องละสองคน เพื่อนร่วมห้องของข้าอายุแปดขวบชื่ออาหนิง พ่อเก็บของเสร็จทุกคนก็มารวมตัวกันในห้องโถงกลาง ผู้หญิงวัยกลางคนทำทางสง่างามแนะนำตัวกับพวกเรา นางให้พวกเราเรียกว่าแม่หมหลิน ภายหลังได้ยินจากคนในจวนว่าแม่หมหลินเดิมที่เป็นนางข้าหลวงอยู่ในวัง แต่ด้วยการขอร้องจากนายท่านใหญ่ตระกูลจางจึงตกลงมาเป็นผู้อบรมกิริยามารยาทให้แก่พวกเรา

ข้าขมวดคิ้ว นายท่านใหญ่ตระกูลจางคิดจะทำอะไรอย่างนั้นหรือ อยู่ดีๆ จึงกวั้นซื้อเด็กหญิงมากมาย อีกทั้งยังให้คนมาอบรมอย่างกับเป็นคุณหนูตระกูลสูง แต่อย่างไรเสียอยู่ที่นี้ก็ดีกว่าอยู่หอนางโลม ข้าคิดอย่างสบายใจขึ้นมาบ้าง

อย่างไรก็ตาม ในไม่ช้าจากเด็กหญิงจำนวนสิบคนก็ค่อยๆ หายอดูถูกตัดออก พวกที่ไม่ผ่านการอบรมจะถูกลดฐานะลงเป็นเพียงสาวใช้ภายในจวนซึ่งต้องทำงานรับใช้ทั่วไป แตกต่างจากพวกเราที่อยู่ดีกินดีมีฐานะสุขสบายราวกับคุณหนู แม่หมหลินพร่ำบอกพวกเราอยู่บ่อยๆ ว่าบุญคุณของนายท่านใหญ่จางเทียมฟ้า พวกเราต้องจดจำไว้ให้ดี ในวันข้างหน้าต้องทำทุกอย่างเพื่อตอบแทนบุญคุณ ข้าฟังแล้วผ่านหู แอบเบ้าปากกับตัวเองพลางคิดในใจ บุญคุณเทียมฟ้าอย่างนั้นหรือ ถ้าไม่คิดจะใช้ประโยชน์จากพวกเราจะลงทุนมากมายเช่นนี้ไปเพื่ออะไร แม้วันนี้จะยังไม่รู้ถึงจุดประสงค์ แต่วันหน้าเรื่องที่เขาจะออกปากให้พวกเราทำต้องไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยแน่

ทุกวันนี้พวกเราจะถูกเคี่ยวกรำให้ฝึกคัดอักษร ดัดพิน วาดภาพ เดินหมาก อีกทั้งยังต้องท่องตำราพันบทวิ ความสามารถที่คุณหนูตระกูลใหญ่ต้องมีพวกเราล้วนต้องเชี่ยวชาญ แม้ชีวิตโดยทั่วไปสุขสบายแต่ก็ราวกับนก

ในกรงทอง แม่นมหลินควบคุมพวกเราอย่างเข้มงวด ไม่ว่าจะยืนดินนั้งนอน ล้วนต้องสำรวจมารวกับอยู่ในรั้วในวัง

สำหรับคนที่มาจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดอย่างข้าซึ่งได้รับข้อมูลข่าวสาร ผ่านตาในแต่ละวันมากมาย ในสมองย่อมมีเนื้อที่เหลือเพื่อที่จะจดจำศาสตร์ต่างๆ เหล่านี้ มีเพียงติดพิณที่ข้าเหมือนต้องมาเริ่มใหม่เพราะในชาติก่อนไม่เคยเรียนดนตรีมาก่อน ข้าไม่ได้ร่ำรวยและมีเวลาเหลือเพื่อที่จะมาเรียนดนตรี ตอนนั้นข้ามุ่งมั่นจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย เวลาทั้งหมดจึงทุ่มเทไปกับการอ่านตำรา เพราะหัตถ์ที่ข้าเป็นคนชอบฟังเพลงและฟังหลายแนว จึงพอจะเข้าถึงอารมณ์ของดนตรีได้โดยง่าย

อาหิงเพื่อนร่วมห้องของข้าเป็นคนเงียบขี้อาย ข้าไม่รู้ว่อาหิงมีความเป็นมาอย่างไร แต่คิดว่าคงจะมาจากตระกูลที่ดี จะด้วยเคราะห์หามยามร้ายอะไรก็ตามแต่ สุดท้ายแล้วนางก็มาจบอยู่ที่ห้องเล็กๆ ในหอไปสวาเหมือนกับข้า อาหิงดูจะเป็นคนที่มีการอบรมมาดีตั้งแต่ก่อนแม่นมหลินจะมาสอนพวกเรา เสียอีก เด็กหญิงทั้งหลายอยู่ด้วยกันก็พูดคุยกัน มีเพียงข้ากับอาหิงที่พูดน้อยและไม่ค่อยสนใจใคร พวกเราอยู่ด้วยกันจึงไม่เคยมีปัญหากันเลย

ตอนที่พวกเราอายุสิบสอง เด็กหญิงที่แรกเข้ามาสิบคนก็ถูกคัดออก เหลือห้าคน ในคนที่เหลือนั้นมีข้ากับอาหิงด้วย ข้าไม่เคยคิดแข่งขันกับใคร คิดแต่ตั้งใจเรียนให้ดีที่สุดเพราะกลัวถูกคัดออก เพราะอะไรนะหรือ อันที่จริงการเป็นสาวใช้ในจวนตระกูลใหญ่ไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว ข้าไม่ได้รังเกียจที่จะทำงานรับใช้หรอก แต่ที่ตระกูลจางไม่เหมือนที่อื่น บรรดาคุณชายที่เป็นบุตรชายของนายท่านใหญ่และนายท่านรองล้วนแล้วแต่เป็นคุณชายเสพล้ำชั้นชื่อ บ่าวไพร่ในจวนที่หน้าตาสะสวยล้วนถูกพวกเขาลากขึ้นเตียงทั้งสิ้น เด็กหญิงบางคนที่มาพร้อมกับพวกเรา หลังจากถูกคัดออกไปแล้วบางคนก็ถูกคุณชายเหล่านี้ข่มเหง ตั้งแต่อายุสิบสองสิบสามปีเท่านั้น มีแต่พวกเราที่นายท่านใหญ่ห้ามมิให้แตะต้องเด็ดขาด

ตอนอายุสิบสี่ เด็กหญิงอีกสองคนถูกคัดออก เหลือเพียงข้า อาหิง

และอีกคนหนึ่งชื่ออาหง สองคนที่ถูกคัดออกไปได้ข่าวว่านายท่านใหญ่ส่งไปเป็นของกำนัลแก่ขุนนางใหญ่โตผู้หนึ่ง ข้าได้ยินแล้วเบ้หน้าอย่างนี้ครั้งเกือบนี้ละจุดประสงค์ของการเลี้ยงดูบรมพวงเราอย่างดี ไม่ต่างกับหมู่ที่ถูกเลี้ยงไว้ในอวยเพื่อรอวันเชือด เราสามคนที่เหลือไม่รู้ว่าจะเป็ยที่ถูกใช้แล้วทั้งในวันไหน บางครั้งข้าสบตากับอาหงก็เห็นแววประหลัประหลัในดวงตาของนางเช่นกัน บางครั้งข้าก็อดรำพึงรำพันกับนางไม่ได้ แต่อาหงเข้มแข็งนัก ดวงตาสุกใสคู่นั้นมองไปบนฟ้า บอกกับข้าว่าขอเพียงยังมีชีวิตอยู่ อยากรักก็ยังมีความหวัง

พวกเราสามคนใกล้จะถึงวัยปักปันแล้ว ตอนนี้อยู่แต่ละคนแม้อยู่ไม่เป็นสาวเต็มตัวแต่ก็เห็นเค้าความงามของยอดพธูอย่างแท้จริง แม่หมอลินบอกว่านายท่านใหญ่ใจดี จะเลือกหนึ่งในสามจากพวกเราเป็นบุตรบุญธรรม นายท่านใหญ่เป็นขุนนางใหญ่ในราชสำนัก ข้าเดาเจตนาได้ในทันที เขาคงคิดจะส่งใครคนหนึ่งไปพวกเราเข้าวังเป็นแน่ แค่นี้ก็ถึงตรงนี้ข้าก็หลังเหี่ยวเหี่ยวออกมาทันทีโดยปกติเรื่องราวในวังก็ซับซ้อนยุ่งยากมากอยู่แล้ว ล้วนเต็มไปด้วยเล่ห์กล ยิ่งเป็นเพียงเด็กหญิงที่ชื่อหามา ได้ทำงานไร้ความผูกพัน ย่อมต้องใช้ให้กระทำการเสี่ยงชีวิตเป็นแน่ สมกับที่เกิดมาเป็นเป็ยตัวหนึ่ง ข้าไม่อยากได้รับเลือกเลยเกรงว่าตัวเองจะอายุสั้น หวามองไปที่อาหง เห็นนางไม่แสดงท่าทีอะไร ยังคงสงบเช่นเดิม ส่วนอาหงมีสีหน้าตื่นเต้น อาหงช่างซื่อซื่อ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาเห็นได้ทำงานเป็นผู้มีพระคุณประดุจบุพการี ดูที่ว่าอาหงคงจะได้รับเลือกเป็นแน่ หากข้าเป็นได้ทำงานคงไม่เลือกตัวเองหรืออาหงที่ดูนิ่งเฉย ไร้ความจงรักภักดีหรอก

ได้ทำงานเรียกพวกเราไปพบทีละคน ข้าไม่รู้ว่าเขาพูดอะไรกับคนอื่นบ้าง แต่เมื่อข้าเข้าไป สายตาของได้ทำงานกวาดสำรวจไปทั่วตัว ข้ารู้สึกไม่ชอบนัก เหมือนว่าเขากำลังประเมินราคาสินค้าอยู่ เมื่อสำรวจจนพึงพอใจ สายตาเขาก็หยุดอยู่บนใบหน้าข้า ข้าค้อมตัวก้มหน้าน้อยๆ ประหนึ่งแสดงความเคารพ แต่อันที่จริงข้าพยายามซ่อนใบหน้าไม่ให้เขาได้เห็นต่างหาก

“เงยหน้าขึ้นสิ” เขาเอ่ย

เมื่อข้างเงยหน้าขึ้นก็ได้ยินเสียงลมหายใจของใต้เท้าจางเซงักไปเล็กน้อย
ก่อนจะเอ่ยต่อ

“เจ้าชื่ออะไร” เขาถามซ้ำเสียงทุ้มต่ำ

“ข้าชื่ออาหลันเจ้าค่ะ” ข้าตอบ แม่ข้าเป็นชาวบ้านทั่วไป จึงไม่ได้ตั้งชื่อ
ให้ข้า มีเพียงชื่อเรียกสมัยเด็กเท่านั้น

ใต้เท้าจางพยกหน้า “ได้ยินว่าเจ้ามีความสามารถ จำเรียนศิลปะของสตรี
ได้เชี่ยวชาญนัก”

“ใต้เท้ากล่าวเกินไปแล้วเจ้าค่ะ สิ่งที่อาหลันทำได้ล้วนแล้วแต่ด้วยการ
ชี้นำจากท่านอาจารย์” ข้าตอบพลางก้มหน้า ระหว่างนั้นรู้สึกได้ว่าสายตา
ของเขาจ้องมองอย่างเพ่งพิริจ

“อวีซิง” เขาเอ่ยเบาๆ พลองลูปเคราแพะ “อวีซิง เหมาะสมกับเจ้ายิ่งนัก
ดงามดุจหยกกระจ่าง จากนั้นไปเจ้าชื่ออวีซิงก็แล้วกัน”

ข้าย่อตัวคารวะเขาเป็นการขอบคุณ “เป็นความกรุณาของใต้เท้ายิ่งเจ้าค่ะ
อวีซิงจะจดจำไว้เจ้าค่ะ”

ริมฝีปากของใต้เท้าจางหยักขึ้นเป็นรอยยิ้ม น้ำเสียงที่เอื่อยกับข้าก็ดูจะ
อ่อนโยนขึ้น “เอาละ เจ้าออกไปก่อนเถิด ประเดี๋ยวข้าจะปรึกษากับแม่หมหลิน
สักครู่”

ข้าเดินกลับมายังเรือนพัก อาหิงกับอาหงได้พบกับใต้เท้าจางก่อนหน้า
ข้าแล้ว อาหิงมีสีหน้าเรียบเฉย นั่งดื่มชาอย่างสงบอยู่ที่โต๊ะ ในขณะที่อาหง
เดินไปเดินมาด้วยความกระวนกระวาย พอเห็นข้าอาหงก็วิ่งเข้ามาถามทันที

“เป็นอย่างไรบ้าง ใต้เท้าจางสนทนอะไรกับเจ้าบ้างอาหลัน”

ข้าแยมยิ้มเล็กน้อย “ไม่ได้สนทนอะไรนักหรอก ใต้เท้าเพียงถามชื่อข้า
จากนั้นก็ปล่อยกลับมา”

สีหน้าของอาหงดีขึ้นทันตา “อย่างนั้นหรือ มิน่าจึงใช้เวลาไม่นานนัก”

ข้าเลิกสนใจอาหงแล้วเดินไปนั่งตรงข้ามกับอาหิง

“ถึงเวลาแล้วสินะ” ข้าเอ่ยพลางรินน้ำชาให้ตัวเอง

อาหิงยกยิ้มไม่เอ่ยว่าอะไร

ลักพักแ่มนมหลินก็เดินยิ้มแ่ก้มปrikลับมา เอ่ยกับอาหิงและอาห
“พวกเจ้าสองคนกลับเข้าห้องไปก่อน ข้ามีเรื่องจะคุยกับอาหลิน”

ข้าเบิกตากว้าง ได้แต่มองตามสองคนเดินจากไป อาหิงหน้ายุ่ทันที ข้า
อยากจะบอกนางเหลือเกินว่าถ้าเลือกได้ข้าอยากมอบตำแหน่งบุตรบุญธรรมให้
อาหิงเสียจริง ข้าไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าการได้มีชีวิตที่สงบสุขและได้กลับ
ไปหาแม่ แ่มนมหลินจึงมือข้ามานั่งด้วยกันที่เก้าอี้ แล้วเล่าให้ข้าฟังด้วยสีหน้า
ตื่นเต้น

“นายท่านพอใจเจ้ามาก ออกปากชมใหญ่เชียวว่าเจ้างดงามอีกทั้งยัง
ฉลาดเฉลียว”

ข้าหัวหน้า พุดคุยกันเพียงไม่กี่คำ จะรู้ว่าข้าฉลาดเฉลียวได้อย่างไร
แ่มนมหลินเห็นสีหน้าข้าจึงเอ่ยต่อ

“ระดับนายท่านแล้วมองไม่พลาดหรอก นายท่านบอกว่าอาหิงเรียบ
เฉยเกินไป ยากจะคาดเดาความคิด ส่วนอาหิงก็อ่านง่ายเกินไป เกรงว่าจะไม่
อาจทำงานที่นายท่านมอบหมายให้ลุล่วงไปได้ ส่วนเจ้าไม่เพียงแต่งดงามที่สุด
กิริยายังดูเป็นธรรมชาติ ไม่อ่อนไม่แข็ง อ่อนหวานแต่ก็ลึกลับยากจะอ่านออก
ได้”

ข้าฟังแล้วตกตะลึง รู้อย่างนี้ข้าน่าจะแส้ร้างปลาบปลื้มในตัวนายท่าน
อย่างอาหิงก็ดี ข้าไม่ได้ยากได้ตำแหน่งบุตรบุญธรรมตระกูลจางเสียหน่อย
แต่ตอนนั้นสายเกินกว่าจะแก้ไขอะไรได้แล้ว แ่มนมหลินเห็นท่าที่เหมือนมึนง
ของข้าก็เข้าใจไปว่าข้ากำลังดีใจ จึงรีบไล่ข้ากลับไปพักผ่อน

“พรุ่งนี้ยามเย็น ให้ไปพบนายท่านที่ห้องหนังสือ คืนนี้เตรียมตัวเก็บ
ข้าวของ จากนั้นเจ้าต้องย้ายไปอยู่เรือนใหญ่แล้วละ”

ตอนนั้นพวกเราแต่ละคนมีห้องส่วนตัวเป็นของตนเอง กลับมาถึงห้อง
ข้าก็นั่งลงบนเตียง ในใจกำลังครุ่นคิดอย่างหนัก ได้ยินมาว่าใต้เท้าจางเป็นถึง

เสนาบดีฝ่ายขวา ตระกูลจางตอนนี้องอิทธิพลอย่างยิ่ง บ่าวไพร่ในจวนหลุดลุ่ยอย่างภาคภูมิใจว่าเพราะไท่เฮาเป็นคนของตระกูลจาง ตระกูลจางเองก็มีบุตรสาว แต่ว่าพวกนางถูกเลี้ยงดูมาอย่างตามใจ อีกทั้งรูปโฉมล้วนธรรมชาติ ได้ทำจางคงไม่อาจส่งพวกนางไปแก่งแย่งกับสตรีในวังได้หรอกกระมัง เอาเถิดคิดไปล่วงหน้าก็เปลืองสมองเสียเปล่า เอาไว้แก้ไขตามสถานการณ์เถิด ข้ารีบเข้านอนทันที

วันรุ่งขึ้นยามเย็นเข้าไปพบไต้เท้าจาง ในห้องมีชายชราชุดขาวท่าทางเหมือนชินแส ไต้เท้าจางเอ่ยเรียกเขาว่าหมอเหอ เอ่ยชื่นชมเขายกใหญ่ว่าเป็นหมอเทวดา หมอเหอมีผมและหนวดเคราขาวโพลน ท่าทางเหมือนกับเทพเซียน ไต้เท้าจางผายมือเชิญเขาไปนั่งที่โต๊ะคู่แล้วพยักพยให้เข้าไปนั่งอีกฝั่ง หมอเหอยื่นมือออกมา ข้าจึงรีบวางแขนไว้บนโต๊ะเล็กที่คั่นอยู่ตรงกลางให้ท่านหมอเหอจับชีพจร ลึกครู่ท่านหมอเหอก็เผยหน้าขึ้น

“สุขภาพแข็งแรงดีมาก ร่างกายนางพร้อมที่จะรับยานี้”

ข้าเหลือบตามองท่านหมออย่างสงสัย ข้าไม่ได้เจ็บไข้ เหตุใดจึงคิดจะสั่งยา หรือว่า...จะเป็นยาพิษ ไต้เท้าจางคิดจะบีบบังคับให้ข้าทำตามคำสั่งด้วยการมอบยาพิษให้อย่างนั้นหรือ คิดถึงตรงนี้ก็อดตัวสั่นน้อยๆ ขึ้นมาไม่ได้

ไต้เท้าจางดูเหมือนจะอ่านความคิดของข้าออกจึงรีบเอ่ย

“ไม่ต้องกลัวไปหรอก ยานี้ไม่ใช่ยาพิษ ไม่อันตราย ไม่ว่าสตรีใดต่างก็อยากครอบครองยานี้ด้วยกันทั้งนั้น สันนาคามันจึงไม่เบาเลย”

ข้ามองไต้เท้าจางด้วยแวตาดำจน

“ชื่อของมันเป็น...โหมงามแสนตำลึง” ไต้เท้าจางเอ่ยต่อ

ฟังชื่อแล้วข้าก็มั่นใจว่าไม่เคยได้ยินชื่อยานี้มาก่อนทั้งในชาติที่แล้วและชาตินี้

“สรรพคุณของยานี้เจ้ากินไปแล้วก็จะเข้าใจ เป็นเพียงยาบำรุงเลือดลมของสตรีเท่านั้น”

หมอเหอหีบขวดกระเบื้องออกมาจากแขนเสื้อสองขวด เปิดขวดหนึ่ง แล้วเทยาเม็ดใหญ่ออกมาลงฝ่ามือยื่นให้ข้า ข้ามองยาเม็ดสีดำแวววาวนั้น แล้วก็รู้สึกชื่นคอ ยาอะไรก็ไม่รู้ ใครจะกล้ากินลุ่มลุ่มห่า หมอเหอพูดอย่าง หงุดหงิดเล็กน้อยเมื่อเห็นสีหน้าไม่เชื่อถือนองข้า

“รีบกินเสียเถิด มีข้าอยู่ทั้งคนรับรองเจ้าไม่ตายหรอก”

เมื่อเห็นข้ายังลังเล ได้เท้าจางก็เอ่ยบ้าง “อวี่ซิง ที่ข้าต้องให้เจ้ากินยา ต่อหน้า เพราะยานี้มิใช่หามาได้โดยง่าย หากมิใช่เพราะข้าเป็นคนกว้างขวาง มี พี่น้องมากมาย เพียงแค่อียาก็อย่าหวังจะมีโอกาสได้กิน ข้าเลือกเจ้าเป็น บุตรบุญธรรมแล้ว อย่างไรก็ตามก็ไม่ต้องการให้เจ้าเป็นอันตรายหรอก เจ้ากินยา เสียเถิด”

ได้เท้าจางพูดถึงขนาดนี้ข้าจึงต้องรับยามากิน หมอเหอส่งขวดกระเบื้อง อีกขวดมาให้พร้อมทั้งกำชับ

“ยาในขวดนี้เป็นยาระงับอาการ หากเจ็บปวดจนทนไม่ไหวให้กินทีละเม็ด แต่สามชั่วยามกินได้เม็ดหนึ่งเท่านั้น ห้ามกินเกินกว่านั้นเข้าใจหรือไม่”

ข้าพยักหน้า ในใจนึกสงสัยอยู่คราตรัน หากเป็นเพียงยาบำรุงเลือด จริง เหตุใดต้องให้ยาระงับอาการปวด ทว่าไม่อาจถามสิ่งที่ใจคิดออกไปได้ ได้เท้าจางยิ้มอย่างพอใจแล้วให้ข้ากลับไป

ทั้งวันข้ารู้สึกเป็นปกติ สามารถย้ายข้าวของจากเรือนเดิมมาเรือนใหญ่ ได้โดยไม่มีอาการอะไร ข้ารำลืออาหนิงที่มีสีหน้าเรียบเฉยกับอาหงที่ดูหดหู่ อนาคตจากนี้ของพวกนางคงไม่พ้นการเป็นอนุ ต่อให้สวยงามเพียงใดหากไม่มี ชาติตระกูล พวกนางก็ไม่อาจเอื้อมคว้าตำแหน่งภรรยาเอกได้ ช่างเป็นชะตา ที่อาภัพเสียจริง กระนั้นข้าก็ไม่อาจทำใจให้ยินดีกับฐานะใหม่ของตัวเองได้ มันคงจะเลวร้ายไม่ต่างกัน

ห้องใหม่ของข้าตกแต่งสวยงามสมฐานะคุณหนูตระกูลจาง มีสาวใช้ คอยปรนนิบัติดูแลไม่ต่างอะไรกับคุณหนูตัวจริง ตอนกลางคืนพอดับเทียน

เข้านอนแล้ว ข้ากลับรู้สึกกระสับกระส่าย ร้อนวูบวาบตามผิว เหงื่อแตกโช่ม
ทั่วร่าง นึกถึงยาในขวดกระเบื้องแล้วในใจก็บังเกิดความไม่แน่ใจ ผ่านไปหลาย
ชั่วยามอาการก็ยังไม่ดีขึ้น ท้ายที่สุดรู้สึกแสบร้อนราวกับผิวหนังชั้นนอกโดน
ไฟเผา ข้าจึงประคองร่างขึ้นมากินยาในขวดไปหนึ่งเม็ด อาการจึงค่อยทุเลา
ข้าหลับอย่างอ่อนเพลียจนถึงเช้า แต่อาการก็ยังไม่หายไป

สาวใช้เข้ามาคอยดูแลเช็ดตัวให้ข้า ผ้าขาวที่ลูบผ่านผิวหนังมีคราบโคล
เป็นปื้น ดูเหมือนผิวหนังของข้าจะหลุดลอกออกมาเป็นชั้น ข้าเห็นสีหน้า
ประหลาดใจของสาวใช้ก็อดผวาไม่ได้ จึงเอ่ยถาม

“ข้าเป็นอะไรไป”

“คุณหนูเพียงแค่อ่อนเพลียเจ้าค่ะ” สาวใช้ตอบอย่างสงวนคำ ดูเหมือน
ว่านางจะถูกกำชับให้พูดเพียงแค่นี้เท่านั้น ไม่ว่าจะถามกี่ครั้ง นางก็จะตอบ
เช่นนั้นเสมอ

ตอนกลางคืนอาการแสบผิวหายไปแล้ว แต่ข้ากลับเจ็บหน้าอกและปวด
ท้องอย่างรุนแรงราวกับมดลูกบีบรัด ปวดเกร็งราวกับมีใครจับล่ำไล่บีบ ปวด
จนตัวอึดั้นเร่าๆ อยู่บนเตียง ข้าแทบอยากจะลุกขึ้นมาเอาหัวโขกเตียงเสียให้
ตายไปให้รู้แล้วรู้รอด แต่ก็กักฝืนลุกขึ้นมากินยาถึงสองครั้ง

พอคืนที่สาม ข้าผวาเสียจนไม่กล้านอน ใบน้้าซัดเผือดจนสาวใช้ส่งสาร
นางยกน้ำขิงมาให้ดื่ม อีกทั้งยังเช็ดเนื้อตัวให้ข้าด้วย คืนนี้กระดุกในร่างเจ็บร้าว
ไปหมด เหมือนถูกจับหักกระดูกทีละท่อนๆ ทั่วทั้งร่าง ข้าแทบอยากจะทำ
ในขวดกระเบื้องเข้าปากให้หมดหากไม่คิดว่าจะกินยาเกินขนาด สรุปลงแล้วยาที่
หมอเหอให้มาน่าจะเป็นยาระงับปวดขั้นรุนแรง กระนั้นกินเข้าไปแล้วความ
เจ็บปวดก็ยังมากมายอยู่ดี

สามคืนที่ข้าราวกับตกนรก พอรุ่งเช้าอาการเจ็บปวดต่างๆ ก็หายไป
เหลือเพียงร่างกายที่ยังสะบักสะบอม ข้านอนอีกหนึ่งวันเต็มๆ โดยไม่
ขยับเขยื้อน สาวใช้ได้แต่เข้ามาป้อนข้าวต้มข้าทีละคำ กระนั้นข้าก็ยังขี้เกียจจะ
กลืนลงไปเสียด้วยซ้ำ หากให้ข้าพบเจอกับความทรมานเช่นนี้ มีสุี้ให้ตายไปเลย

เสียดีกว่า ข้าพจะเข้าใจแล้วว่าเหตุใดหมอเหอจึงต้องจับชีพจรก่อนจะให้ยา
หาร่างกายไม่แข็งแรงพอ เกรงว่ากินยานี้เข้าไปน่าจะตายมากกว่ารอด

หลังจากสามวันแห่งความทรมาณ ร่างกายของข้าก็รู้สึกอ่อนแอลงมาก
ข้าไม่อยากลงจากเตียงแม่เพียงนิด ได้แต่ปล่อยให้สาวใช้ป้อนข้าว ป้อนน้ำ
เช็ดตัว เวลาส่วนใหญ่ในแต่ละวันข้ามักจะหลับ แม้ตอนกลางวันจะนอนเยอะ
ขนาดนั้น ตอนกลางคืนข้าก็ยังหลับได้อยู่ ผ่านไปเจ็ดวันจึงรู้สึกดีขึ้น ข้าก้าว
ลงจากเตียงเป็นครั้งแรก

เงินเงินสาวใช้ที่คอยปรนนิบัติช่วยพยุงข้าลงจากเตียง ล้างหน้าล้างตา
เรียบร้อยแล้วก็รอกินอาหารเช้าที่โต๊ะ ขณะยกตะเกียบขึ้นมาข้าก็เพ่งมองมือ
ของตัวเองอย่างประหลาดใจ มือเรียวขาวของข้าบัดนี้อ่อนช้อยราวกับถูกดัด
ปลายนิ้วแต่ละนิ้วโค้งอ่อนราวกับต้นหอม ผิวขาวกระจ่างอ่อนนุ่มแต่มีสีชมพู
ระเรื่อ ข้าประหลาดใจจนเกือบจะวางตะเกียบ แต่เห็นเงินเงินคอยปรนนิบัติ
อยู่จึงเก็บอาการ จนเงินเงินเก็บส้อมออกไปแล้วจึงค่อยสำรวจตัวเองอย่าง
ละเอียด

เช่นนั้นเองได้ทำให้ข้าจึงบอกว่ายานี้เป็นยาที่สตริต่างปรารถนา ตัวข้าที่
ใครๆ ว่าโหมงามอยู่แล้ว เพียงได้รับยา ‘โหมงามแสนตำลึง’ ก็ดูเหมือนจะมี
ร่างกายที่งดงามชวนหลงใหลยิ่งกว่าเดิม นึกถึงอาการทรมาณที่ผ่านมาทั้งสาม
คืนแล้ว ข้าไม่แน่ใจว่าหากได้ให้ข้ากินยานี้อีกข้าจะยอมกินหรือไม่
ความงามที่แลกมาด้วยความทรมาณเกือบถึงขั้นเอาชีวิต ไม่ว่าจะอย่างไรก็ดูไม่น่า
ลืมหูลงเลย

ตอนอาบน้ำ เงินเงินลอบมองข้าหลายครั้ง แฉะๆ ทั้งผิวพรรณและ
เรือนร่างเช่นนี้ผู้ใดเคยเห็นบ้าง หากมิใช่สวรรค์สร้างก็คงเป็นนรกสาป ข้าคิด
ในใจ

สาม

ซินอ๋องผู้ร้ายกาจ

หลังจากที่รักษาอาการจนเป็นปกติแล้ว วันหนึ่งได้เท้าจางก็เรียกหาข้า
“เจ้ารู้หรือไม่ว่าทำไมข้าจึงเลือกเจ้า” เขาถามเมื่อได้เห็นหน้าข้าอีกครั้ง
ข้าก้มหน้าลงไม่ตอบ

“นอกจากจะมีรูปโฉมงดงามแล้ว เจ้ายังมีกริยายั่ววน”

ข้าโน้มหน้า ข้าไม่เคยยั่ววนสักหน่อย แม่นมหลินดูออกปานนั้น ข้าจะ
มีเวลาไปชม่ายชายตาให้ใครตอนไหน ได้เท้าจางเห็นสีหน้าข้าจึงอธิบาย

“เจ้าไม่รู้ตัวหรือ ข้าเองก็อธิบายไม่ถูก เอาเป็นว่ากริยาบางอย่างของ
เจ้าล้วนดึงดูดบุรุษให้เข้าหา ข้าเองก็เป็นหนึ่งในนั้น” กล่าวจบเขาก็จ้องข้านิ่ง
ทำเอาข้าเสียวสันหลังวาบ สิ่งที่เห็นในแววตาชายวัยกลางคนผู้นี้มิใช่ความ
ปรารถนาหรือไร เขาเริ่มมีอายุแล้วก็จริงแต่ก็ยังดูสง่างาม ใบหน้ายังไม่ค่อย
ปรากฏริ้วรอยและเรื้อนร่างยังคงทะมัดทะแมงเช่นคนหนุ่ม สมัยหนุ่มเขาคง
เป็นชายรูปงามคนหนึ่ง แต่ข้าไม่มีความคิดจะจับผู้ชายคราวพ่อหรือกระ ข้าไม่
กล้าแม้แต่จะเอ่ยปากจึ่งนิงเสีย เกิดเขาเสียดายเก็บข้าไว้เชยชมเองจะทำเช่นไร
เขาเห็นข้าเงยบังพูดต่อ “หากมิใช่ต้องใช้งานเจ้าแล้วละก็ ข้าคงเก็บไว้เสียเอง”
ปลายเสียงของเขาสิ้นพร่า แต่เพียงชั่วพริบตาก็กลับมาแสดงทีท่าที่เอาจริง

เอาจึงตามเดิม

“อีกสองสัปดาห์ข้าจะทำพิธีปักปันให้แก่เจ้า”

“ขอบคุณใต้เท้าจางเจ้าค่ะ” ข้าตอบ

“อย่าลืมนะว่าจากนี้ไปเจ้าคือบุตรสาวบุญธรรมของข้า จะมามัวเรียกใต้เท้าจางอีกไม่ได้” เขาเอ็ดข้าไม่จริงจึ่งนัก ข้าจึงก้มหน้าเป็นเชิงรับฐูละและขอลุแก่โทษ เว้นไปชั่วครู่ใต้เท้าจางก็เอ่ยต่อ

“เดือนหน้าจะมีงานเลี้ยงในวัง เจ้าต้องติดตามข้าเข้าร่วมในฐานะบุตรสาว ข้าต้องการให้เจ้าทำอะไรรู้หรือไม่”

“ข้าน้อยโง่เขลา แต่ถ้าใต้เท้าจาง...เอ่อ...ท่านพ่อต้องการฟังความเห็น อันต่ำต้อย ข้าคิดว่า...เอ่อ...ท่านพ่อต้องการให้ข้าถึงความสนพระทัยจากฮ่องเต้ใช่หรือไม่เจ้าค่ะ” ข้าก้มหน้าตอบ ใต้เท้าจางคลี้อย่างพอใจ

“ถูกต้องแล้วอ้าวเออร์ เจ้าช่างเฉลียวฉลาดนัก ขนาดข้าไม่เคยเอ่ยปากเล่าอะไรให้เจ้าฟัง เจ้ายังสามารถคาดการณ์ได้อย่างแม่นยำถึงเพียงนี้ ไม่เสียที่ที่ข้าเลือกเจ้าจริงๆ” เขามองข้าด้วยสายตาวรรณะยับราวกับปลาบปลื้มนักหนา ที่ตนเองมีเพชรน้ำงามอยู่ในมือ “ด้วยรูปโฉมเช่นนี้มีหรือที่ฝ่าบาทจะไม่สนพระทัย”

ใต้เท้าจางย่นคางเหล่านี้น้ำขี้สากขะเขยงจนแทบอาเจียน จึงปล่อยให้เขาพูดคนเดียว

“รองจางเจ้าเข้าร่วมได้แล้ว ข้าจะบอกอีกทีว่าจะให้เจ้าทำอะไร”

เขาเอ่ยด้วยสีหน้ายินดี ส่วนข้าได้แต่ยืนก้มหน้านิ่ง คิดในใจว่าทำไมเขาจึงโง่เขลาถึงเพียงนี้ เข้าวังไปแล้วข้ายอมเป็นอิสระเหมือนเลือดติดปีก เขาจะบังคับข้าให้อยู่ใต้อาณัติได้อย่างไร

“เรียนท่านอ๋อง ใต้เท้าจางเริ่มเคลือบไหวแล้วขอรับ คนของเรารายงานมาว่าใต้เท้าจางรับบุตรบุญธรรมคนหนึ่ง เดือนหน้าจะพานางไปงานเลี้ยงในวังหลวง”

ชายหนุ่มในชุดสีฟ้าครามลดหนังสือในมือลง แม้จะแต่งกายธรรมดา และอยู่ในอิริยาบถผ่อนคลาย ทว่ากลิ่นอายแห่งความสูงศักดิ์ก็แผ่ซ่านไปทั่ว แวดตาของเสวียนเฟิงสงบราบเรียบ

“ส่งคนไปสั่งหารนางเสีย”

“ขอรับ อ้อ ยังมีข่าวมาอีกว่าได้ทำางเซียวหมอเหวตาแซ่เหอไปที่จวน ด้วยขอรับ แต่ไม่ได้รับรายงานว่ามีผู้ใดเจ็บป่วย ท่านจะให้สืบต่อไปหรือไม่ว่า ได้ทำางเซียวหมอเหอไปทำอะไร”

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน ใบหน้าหล่อเหลาอมยิ้มน้อยๆ ก้าวเท้าออกจากศาลา ริมน้ำพลางเอ่ย “ไม่จำเป็น หากข้าไม่อนุญาต แม้แต่ชื่อท่านหมอเหอเขายังไม่มี โอกาสจะได้ยินเสียด้วยซ้ำ ข้าจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าเขาเซียวท่านหมอเหอไปทำไม” เดินไปได้สักก้าวชายหนุ่มก็หยุด ก่อนจะเปลี่ยนใจ “ยังไม่ต้องส่งคนไปสั่งหาร นาง ข้าจะแวะไปดูฝีมือของท่านหมอเหอเสียหน่อย ดูซิว่าจะสมคำเล่าลือหรือไม่”

สายลับผู้นั้นคุกเข่าประสาณมือเป็นการรับคำ ก่อนจะล่าถอยไปอย่าง เรียบเนียน

ใต้ทำางเรียกข้ามาพบ พอข้ามาถึงสาวใช้ก็เดินนำไปยังห้องติดสวน ห้องนี้เปิดประตูกว้าง ไม่มีโต๊ะเก้าอี้ มีเพียงเบาะรองนั่งกับพื้น สาวใช้สองคน กำลังจัดดอกไม้อยู่ ใต้ทำางนั่งอยู่ในตำแหน่งประธาน ข้าคารวะใต้ทำาง แล้วเขาก็วาดมือให้ข้านั่งลงที่เบาะซึ่งเอียงไปด้านซ้าย ข้านั่งประสาณมือไว้บน ตักด้วยสีหน้าเรียบเฉย รอฟังเขาว่าจะมีบัญชาอะไร สาวใช้ซึ่งจัดดอกไม้เสร็จ แล้วยกมาตั้งไว้ตรงกลางห้อง จากนั้นสาวใช้อีกกลุ่มก็ยกชุดชงชาเข้ามา ข้า เหลือบไปมองใต้ทำางอย่างแปลกใจ เขาแยมยิ้มอย่างผู้ใหญ่ใจดีให้ข้าขณะ เอ่ย

“วันนี้ข้าว่าง คิดจะผ่อนคลายสักหน่อยจึงเชิญเจ้ามาชงชา”

ข้ายังไม่ทันอ่ยรับคำ บ่าวไพร่ก็เข้มารายงานสีหน้าลนลาน

“นายท่านขอรับ ท่านอ่องเสด็จมา กำลังมุ่งมาทางนี้แล้วขอรับ”

หน้าของใต้เท้าจางเปลี่ยนสี ยังไม่ทันจะขยับตัว เสียงทุ้มกังวานของ
บุรุษสูงศักดิ์ก็ดังขึ้นที่หน้าห้อง

“รบกวนใต้เท้าจางแล้ว วันนี้เป็นทางไม่มีธุระที่ไหน จึงขอแวะมา
รบกวน”

ข้านั่งก้มหน้าอยู่จึงได้ยินเพียงเสียงเสียดสีกันของเนื้อผ้าขณะก้าวย่าง
ชินอ่องผู้นั้นถือวิสาสะก้าวเข้ามาในห้อง ใต้เท้าจางซึ่งมีที่ท่าสุขุมอยู่เป็นนิจ
ถึงกับติดตัวขึ้นจากที่นั่ง เชื่อเชิญให้ชินอ่องนั่งในตำแหน่งประธานแทนที่ตน

“เชิญท่านอ่องพะยะค่ะ กระหม่อมยอมยินดีที่พระองค์ให้เกียรติมาถึง
จวน”

ชินอ่องไม่ได้สนใจใต้เท้าจางมากนัก เพียงนั่งลงแทนที่แล้ววัดสายตาดู
มองมาทางข้า

“โหมงามผู้นี้เป็นใครกัน”

ใต้เท้าจางมีสีหน้ากระอักกระอ่วนแต่ก็ปรับให้สงบราบเรียบได้อย่าง
รวดเร็ว “นางเป็นบุตรสาวบุญธรรมของกระหม่อมเอง อวีเออร์ ยังไม่คารวะ
ท่านอ่องอีกหรือ”

“อวีเออร์ถวายพระพรท่านอ่องเพคะ” ข้าก้มลงคำนับกับพื้น ทว่าไม่รู้
ชินอ่องไม่ใส่ใจหรือจงใจจะแกล้งข้ากันแน่ จึงหันไปพูดเรื่องอื่นกับใต้เท้าจาง
ปล่อยให้ข้าหมอบราบอยู่กับพื้นเช่นนั้น

“ไม่ทราบเป็นทางมารบกวนธุระสำคัญของท่านหรือไม่”

“หามิได้พะยะค่ะ กระหม่อมเพียงจะให้อวีเออร์ชงชา ไม่ได้สลักสำคัญ
อะไร อวีเออร์ เจ้ากลับไปก่อนเถอะ” ใต้เท้าจางดูเหมือนจะคอยโอกาสให้ข้า
ปลีกตัวออกมา จึงรีบเอ่ยปากไล่ข้าทันที

“ไม่ต้องไปหรอก เป็นทางเองก็ไม่ได้มีธุระสำคัญอันใด พักดื่มชาที่นี่
เสียหน่อยก็ดี”

ข้าค่อยๆ ยืนร่างขึ้นจากพื้น ในใจรู้สึกกรุ่นโกรธชินอ่องผู้นี้ ดูท่าทาง

จะเป็นคนเอาแต่ใจไม่น้อย แต่ก็คงเป็นธรรมดาของพวกเชื้อพระวงศ์ที่ไม่ใคร่จะเห็นใครในสายตา ข้าหันไปสบตาใต้เท้าจาง เห็นเขาพยักพยิตให้ข้าซงซา จึงค่อยเดินเข้าไปยังชุดซงซาที่สาวใช้ยกมาวางไว้มุมหนึ่ง ขณะตักน้ำร้อนลวก กาดินเผา ข้ารู้สึกได้ถึงสายตาของซินอ๋องที่จับจ้องมือขาวเรียวอ่อนช้อยของข้าไม่วางตา

“บุตรธิดาของใต้เท้าจางดงามราวกับนางจิ้งจอก”

คำพูดของเขาทำให้ข้าเกือบจะทำกาดินเผาหลุดมือ ‘นางจิ้งจอก’ ถือเป็นคำชมที่เหน็บแนม ไม่ต้องหันไปมองข้าก็รู้สึกได้ว่าใต้เท้าจางคงจะยิ้มผิดเพื่อน

“มีได้ๆ นางเป็นเพียงเด็กกำพร้ายากจนที่เข้ารับอุปการะเท่านั้น ไหนเลยจะดงามดังท่านว่า”

ข้าใช้ตะเกียบคีบใบชาใส่กา ลวกด้วยน้ำร้อนแล้วเททิ้ง พยายามไม่ให้ใส่ใจ บทสนทนาของคนทั้งคู่ ขณะตักน้ำร้อนใส่กา ก็รู้สึกได้ว่าซินอ๋องผู้นั้นโยนคำถามใส่ข้าโดยตรง

“ผู้ใดอบรมการชงชาให้เจ้าริ ช่างดูสงบ เรียบง่าย สง่างาม เข้าถึงสุนทรียศาสตร์ของการชงชายิ่งนัก”

ข้าปิดฝากาน้ำชา ทิ้งให้ใบชาแช่ในน้ำร้อนเพื่อปล่อยกลิ่นและรสชาติหอมกรุ่น จากนั้นจึงหันมาประสานมือตอบ

“หม่อมฉันมีความสามารถธรรมดา เพียงแต่ได้รับการชี้แนะจากอาจารย์ที่ท่านพ่อจัดหาให้เพคะ”

ใต้เท้าจางดูเหมือนจะผ่อนคลายใจน้อยๆ แ่นละ เขาคงกลัวข้าจะตอบว่าแม่นมหลินเป็นผู้สอน หากตอบเช่นนั้นย่อมจะเป็นการเปิดเผยตนเองว่ามีเส้นสายในวังมากเพียงใด อีกทั้งยังอาจทำให้ซินอ๋องระแวงสงสัยว่าเป็นเพียงบุตรบุญธรรมคนหนึ่ง ไปต้องไหว้วานกุ๊กมาสอนด้วย

ครั้นเวลาเหมาะสม ข้าก็เทน้ำชาลงในถ้วยกระเบื้องเนื้อดีสามใบเพียงครึ่งหนึ่ง ข้าประคองถ้วยชาไปให้ซินอ๋อง เขาทอดสายตามองถ้วยชาในมือของข้านิ่งเฉยอยู่ครู่หนึ่งจึงค่อยยื่นมือมารับ เมื่อส่งชาให้ใต้เท้าจางแล้วข้าก็กลับมา

นั่งที่

“อ้อ...ชาติ” ชินอ่องเอ่ยขณะประคองถ้วยชาจตปลายจมูก จากนั้นจึงค่อยละเลียดดื่มชาร้อนหอมกรุ่นลงคอ ยกถ้วยชาเพียงสามครั้ง ถ้วยของชินอ่องก็ว่างเปล่า ข้าประคองกาน้ำชาเข้าไปรินให้เขา จนบัดนี้ยังไม่ได้เหลือบมองหน้าเขาลัคนิด รับรู้ได้เพียงสายตาทรงอำนาจที่จ้องมา

“ปีนี้เจ้าอายุเท่าไรแล้ว”

“เรียนท่านอ่อง หม่อมฉันอายุย่างสิบห้าแล้วพะยะค่ะ” ข้าหลุบตาลงขณะตอบ

“สัปดาห์หน้านางก็จะเข้าพิธีปักปันแล้วพะยะค่ะ” ใต้เท้าจางเสริมน้ำเสียงไม่แน่ใจ

“หากนางยังมีได้หมั้นหมายกับผู้ใด เป็นห้วงหมายจะตบแต่งนางเป็นหลวงแพะ ใต้เท้าจางว่าอย่างไร”

ข้าตกตะลึง มือที่ถือกาน้ำชาชะงักค้าง น้ำชาในมือของใต้เท้าจางกระฉอก แฉะเลลี่ย ลงทุนกับข้าไปมากมายขนาดนี้ หวังจะเอาไว้ใช้งานในวังอยู่ดีๆ ถูกซุบมือเปิบไปเช่นนี้ ผู้ใดจะทนได้กัน แต่ชินอ่องไม่น่าจะจริงจังนัก ตำแหน่งของเขาเป็นรองเพียงฮ่องเต้ อยู่ดีๆ จะอยากได้ผู้หญิงไม่มีหัวนอนปลายเท้าอย่างข้าไปเป็นชายาเอกได้อย่างไร ข้าเป็นเพียงเบี้ยตัวหนึ่งเท่านั้นะ หรือว่าเขาแค่อยากจะแหย่ใต้เท้าจางเล่นๆ กัน ข้าไม่แน่ใจนัก

“เอ่อ...เรียนท่านอ่อง เรื่องสมรสของสตรีเป็นเรื่องใหญ่ กระหม่อมขอให้เลยพิธีปักปันไปก่อนแล้วจึงค่อยให้คำตอบได้หรือไม่พะยะค่ะ”

“ใต้เท้าจางคิดว่าการแต่งเข้าวังเส้นหยางกงเป็นเรื่องที่ต้องพิจารณาด้วยหรือไม่” น้ำเสียงไว้วางใจของชินอ่องเย็นเยียบ

“กระหม่อมมิบังอาจพะยะค่ะ เพียงแต่อวีเออร์ยังเล็กนัก กระหม่อมเพียงอยากเก็บไว้กับตัวให้นานหน่อย” ใต้เท้าจางรีบปฏิเสธ

“สตรีเข้าพิธีปักปันยังนับว่าเล็กอยู่อีกหรือ ใต้เท้าจางคงจะเห็นว่าวังเส้นหยางกงของเป็นหลวงเล็กไป หมายตาสถานที่ใหญ่กว่านั้นกระมัง” ถ้อยคำ

เป็นนัยของซินอ่องทำให้ได้เท่าจ้างถึงกับเหวี่ยงแตกเต็มหน้า ซินอ่องผู้นี้ช่างร้ายกาจยิ่งนัก เพียงคำพูดไม่กี่คำถึงกับทำลายแผนการของจางอี่หมิงลงได้ ได้เท่าจ้างผู้ที่ซำรุจัก ใช้คนที่ต่อกรด้วยง่ายๆ เสียที่ไหนกัน ซำรอดูว่าได้เท่าจ้างจะตอบว่าอะไร

“มิกล้าๆ หากท่านอ่องไม่รังเกียจจื่อเอ้อร์ที่เป็นเด็กกำพร้าชาติกำเนิดต่ำต้อย กระหม่อมก็ยินดียิ่งนักพะย่ะค่ะ”

คำตอบของเขาทำให้ซำตกตะลึงราวกับฟ้าผ่ากลางวันแสกๆ เขาละทิ้งซำ ยกซำให้ซินอ่องผู้ร้ายกาจนี่แหละหรือ ซำลอบกลืนน้ำลายลงคอพลางแอบซ่อนสายตาสี้นมองเขาเป็นครั้งแรก

สี่ แผนสำรอก

รูปเดียวเท่านั้นที่ข้าวดวดสายตาขึ้นมอง ความประหลาดประหลาดก็
ถ้าโถมเข้ามาเต็มอก ดวงตาของคนเช่นไรกันจึงน่ากลัวถึงเพียงนี้ สายตานั้น
คมปลาบ เห็นเพียงประกายอันมีมิติดุจหุบเหวที่ไรกัน เขาคงเป็นคนโหดเหี้ยม
ไม่น้อย ในแววตาจึงดูเหมือนไม่มีความอบอุ่นอยู่เลย ด้วยความกลัวข้าจึง
ไม่ทันใส่ใจรายละเอียดอื่นๆ บนใบหน้าของชินอ่อง ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาหน้าตา
เป็นอย่างไร ครั้นหลบสายตาเขาแล้วก็ไม่มีขวัญกล้าจะแอบมองอีก

ขณะที่ทุกคนกำลังนั่งกันไปอย่างทำอะไรไม่ถูก ชินอ่องก็ไม่รอช้า เรียก
ผู้ติดตามที่ยืนเฝ้าอยู่หน้าห้อง

“เฉินซี ให้คนร่างสัญญาหมั้นหมายเสร็จแล้วนำเข้ามาให้เป็นห่วง”

เพียงไม่นานสัญญาหมั้นหมายระหว่างชินอ่องกับข้าก็เป็นอันเสร็จ
เรียบร้อยโดยที่ข้าไม่มีโอกาสได้ชำเลื่องมองในสัญญาฉบับนั้นเลยสักนิด ทุกสิ่ง
ล้วนเป็นได้เท่าจ้างจัดการแทน ใบหน้าของใต้เท้าจางราวกับกลืนยาพิษ ถูก
มัดมือชกเช่นนั้น ในใจเขาคงขมขื่นเหลือจะกล่าว ข้าเองก็ไม่ต่างกัน ข้าอดกังวล
ถึงอนาคตไม่ได้ เขาเป็นคนอย่างไรข้ายังไม่รู้จักเลยเสียด้วยซ้ำ คิดดูแล้วมิสู้
เข้าไปเป็นพระสนมนางในเสียดีกว่า อย่างน้อยมีสตรีนับพัน ข้าก็ไม่ต้องรับมือ

กับช่องเต็บอยนักรอก อย่างดีก็แค่สู้รบตบมือกับเหล่าสตรีนางในที่มาก
เล่ห์กลเท่านั้น

“น้อมส่งเสด็จท่านองค์พะย่ะค่ะ”

ขณะที่กำลังใช้ความคิด เสียงของใต้เท้าจางก็ดังสติซึกกลับมา ซ้าริบ
ค้อมกายส่งเสด็จตาม ซินอ่องที่กำลังจะก้าวออกจากห้อง อยู่ๆ ก็หันกลับมา
ราวกับนึกอะไรได้

“อวีเออร์ พิธีปักปันของเจ้า เป็นหวางจะมาร่วมงานด้วย”

เพียงได้ยิน ซ้าก็สั่นเต็มไปทั้งร่าง ความรู้สึกหวาดกลัวชายคนนี้ครอบงำ
จิตใจอย่างไม่ประหลาดตั้งแต่เจอกันครั้งแรก เหมือนกับว่าซ้าเคยได้รู้จักเขา
มาก่อน แต่มันจะเป็นไปได้อย่างไรกัน ซ้าริบตั้งสติเอ่ยขอบคุณ

“ขอบพระทัยท่านองค์พะย่ะค่ะ”

สายตาซ้าจับจ้องอยู่เพียงรองเท้าปักลายและชายเสื้อคลุมมังกรสีเล็บ
ซินอ่องมองร่างกายสันเทหาของซ้าอยู่ชั่วครู่ก่อนจะสาวเท้าจากไป

**ใต้เท้าจางสีหน้าบึ้งตึงจนซ้าไม่กล้าแม้แต่จะเอ่ยปาก มือของเขากำหมัด
แน่นอยู่เป็นนาน ในที่สุดก็มองมาที่ซ้าอย่างขึงใจ**

ซ้าก้มหน้าลง พอละคราเดาความคิดของเขาได้ เขากำลังเสียดาย หาก
ต้องสูญเสียซ้าไปให้ซินอ่อง มิสู้เขาเก็บซ้าไว้เองตั้งแต่แรกหรือ คราวนี้คนก็ไม่
อาจได้ใช้ เก็บไว้เองก็ไม่ได้ เหมือนกับที่ผ่านมาเขาตัดสินใจแต่งงานให้ซินอ่อง
เปล่าๆ เสียอย่างนั้น ใจซ้าเต้นตึกตัก หวังว่าเขาจะไม่ทำอะไรบ้าๆ หรือจะ
อย่างน้อยคงจะต้องเห็นแก่หน้าซินอ่อง ไม่กล้าล่วงเกินว่าที่หวางเฟยอย่างซ้า
เป็นแน่

ใต้เท้าจางครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็เอ่ยออกมาซ้าๆ สีหน้าดีขึ้น

“ไม่ว่าจะหมดหนทางเสียทีเดียว ประเดี๋ยวซ้าจะให้คนส่งข่าวแก่ไทเฮา
เจ้าเองก็ไม่ต้องกังวลไป แผนการนี้เตรียมมานาน ซ้าย่อมไม่มีทาง
ล้มเลิกกลางคันแน่”

เห็นไหมเล่า ข้าคิดแล้วว่าคนเจ้าแผนการอย่างไ้เท้าจางไม่มีทางจนตรอกแน่

เมื่อแผนการจิบซาของไ้เท้าจางล่มไม่เป็นท่า ข้าจึงกลับมาที่ห้องของตัวเอง รู้สึกไม่สบายใจจนต้องล้มตัวลงนอน ดวงตาของชินอ๋องยังติดอยู่ในความทรงจำ ตัวข้าสั่นเทาขึ้นมาอีก คราวนี้ข้ารู้สึกเป็นกังวลจริงๆ

วันรุ่งขึ้นไทเฮาส่งคนมารับข้าเข้าวัง ข้ารู้ว่าไ้ต้องเป็นแผนการของไ้เท้าจาง เงินเงินช่วยแต่งกายให้ข้าอย่างประณีตแล้วติดตามข้าเข้าวัง ไ้เท้าจางลงมืออย่างรวดเร็ว เขายังไม่พอใจข้าจึงไม่ได้เล่าเรื่องราวอะไรให้ฟัง ข้าเข้าวังไปทุกๆ ที่ไม่รู้ต้นลึกหนาบางอะไรทั้งสิ้น รู้แต่เพียงว่าไทเฮาเป็นพี่สาวของเขา

คนของไทเฮาพาข้าไปที่ตำหนักฉือหนิง ยามที่ข้าไปถึงก็ได้ยินเสียงพูดคุยดังลอลดออกมา ชั้นที่ที่ฝ้าประตูเห็นข้ามาถึงก็เดินเข้าไปด้านใน ครู่หนึ่งก็กลับออกมาขานเสียงดัง

“ไทเฮามีรับสั่งให้คุณหนูจางอวิชิงเข้าเฝ้า”

ข้าก้าวเข้าไปในห้อง เห็นสตรีวัยกลางคนท่าทางมีสง่าราศีผู้หนึ่งนั่งอยู่กับบุรุษผู้หนึ่งซึ่งหันหลังให้ ข้าจึงตรงเข้าไปยอบกายคารวะอย่างนอบน้อม

“อวิชิงถวายพระพรไทเฮาพะคะ”

ข้าไม่รู้ว่่าอีกคนเป็นใคร แต่พอจะเดาได้ ครั้นไม่มีใครเอ่ยแนะนำจึงต้องแสสร้งทำเป็นไม่รู้ต่อไป

“อวิชิงคารวะท่านผู้อาวุโส”

ข้าเอ่ยจบเขาก็หัวเราะเสียงดังลั่นทันที

“อย่างเรานับเป็นผู้อาวุโสแล้วหรือ” เขาเอ่ยพลางหันกลับมา ช่วงขณะที่ประสาณสยตาทักัน บุรุษผู้นั้นก็นิ่งค้างไปในทันที ไ้เฮาแอบยิ้มอย่างพอพระทัย

“เด็กโง่ ยังไม่รีบถวายบังคมฝ่าบาทอีกหรือ”

นั่นปะไร ข้าเดาผิดเสียที่ไหน แต่ยามนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาตีใจที่ข้า

ทวยถูก ขำรีบย่อกายคารวะอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว

“ถวายบังคมฝ่าบาทเพคะ อวิชิงมีตาแต่ไร้ว้าว ขอฝ่าบาทพระราชทาน
อภัยด้วยเพคะ”

ภายในห้องเสียบังไปชั่วอึดใจ ขำย่อเข่าค้างจนเมื่อยก็ยังไม่ได้ยินเสียง
ใด ครู่หนึ่งจึงค่อยได้ยินเสียงกระแอมดังมาจากห้องใต้

“ลูกขึ้นเถิด”

ครั้นขำลุกขึ้นยืนแล้ว ไทเฮาก็พระราชทานเก้าอี้ให้นั่ง ขำนั่งก้มหน้า
ประสานมืออย่างเจียมเนื้อเจียมตัว ได้ยินเสียงห้องใต้เอ่ยขึ้น

“ผู้นี้คือ?”

“หลานสาวของข้า บุตรีของจางอี้หมิง” ไทเฮาตอบ ดวงตาพระนางเป็น
ประกาย

“เหตุใดข้าไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าใต้เท้าจางมีบุตรตรงดงามเช่นนั้น” ห้องใต้
ถามด้วยท่าทางสนใจ เขาดูเก๋เขินเล็กน้อย ขำเห็นไทเฮาไม่ตอบจึงต้องตอบ
เอง

“ทูลฝ่าบาท หม่อมฉันเป็นบุตรบุญธรรมของใต้เท้าจางเพคะ ที่ผ่านมา
หม่อมฉันเป็นเพียงเด็กโง่เขลา ใต้เท้าจางเมตตาจึงให้อาจารย์มาอบรมที่จวน
ไม่ได้ออกไปไหน จึงไม่ค่อยมีคนรู้เพคะ”

“สัปดาห์หน้าเจ้าก็จะเข้าพิธีบัพติศมาแล้วมิใช่” ไทเฮาเอ่ย พลงหันไป
เรียกนางกำนัล “ไปเอาปิ่นหยกลายเมฆมวงคลมา”

เพียงไม่นานนางกำนัลก็ยกกล่องไม้ฉลุลายประณีตออกมา

“ของกำนัลเล็กๆ น้อยๆ จากข้า รับไปสิ”

ขำรับกล่องไม้ไว้ในมือ พลงเอ่ยขอบคุณไทเฮา ไทเฮาชวนขำคุย
สัพเพเหระ สายตาของห้องใต้ยังคงจับจ้องอยู่บนใบหน้าของขำตลอดเวลา
ขำจึงไม่กล้าเงยหน้าแม้สักนิด ในที่สุดก็ได้ยินน้ำเสียงกลัวหัวเราะของห้องใต้

“เราน่ากลัวมากอย่างนั้นหรือ เหตุใดเจ้าจึงไม่ยอมเงยหน้าขึ้นมาสักนิด
เล่า หรือเรามีเขางอก มีเขี้ยวออกมาจากปากหรือไร”

ข้าแยมั้มมุปาก ธิบเอยตอบทั้งที่ยังกั้มน้า “หามัได้เพคะ หม่อมจันเพียงแต่รู้สึกร้าเกรงในพระราชนาจ หม่อมจันต่ำต้อยนัก แม้แต่พระพักตร์ก็ไม้สมควรได้เห็น”

“เพิงจวัน เหตุใดจึงแกล้งนางเช่นนั้น” ไทเฮาแสรังเอ็ด ฮ้องเต้หัวเราะแล้วเอ่ยกับข้าอย่างหยอกเย้า

“อวิซิง เยหน้าขึ้นมาเถิด เราไม้ได้เอยากคุยกับหน้าผากของเจ้า ให้เรามองหน้าหน้อยไม้ได้หรือ เราอนุญาตให้เจ้ามองเราเป็นการแลกเปลี่ยน”

ในเมื่อฮ้องเต้มีกระแสร้าล้ง ข้าจึงต้องทำตามอย่างหลีกเลี่ยงไม้ได้ เมื่อได้มองเต็มตาก็อดดูทานในใจไม้ได้ เขาเป็นเพียงเด็กหนุ่มอายุราวสิบเจ็ดสิบแปดเท่านั้นเอง ใบหน้าคมสันนั้นเกลี้ยงเกลาดูมีสง่าราศี ข้าไม้นึกฝันมาก่อนว่าฮ้องเต้จะเป็นเพียงเด็กหนุ่มขี่เล่นคนหนึ่งเท่านั้น

ฮ้องเต้มองข้าอย่างเพ่งพินิจด้วยสายตาพิ้งใจ ไทเฮามองตาม จากนั้นจึงออกปากไล่ข้าอย่างรู้จ้งหระ

“เวลาก็ไม้เข้าแล้ว เจ้ากลับไปก่อนเถิด ข้ากับฮ้องเต้มีเรื่องจะหารือกันลั้กหน้อย”

ข้าเดินตามคนของไทเฮาออกจากตำหนัก ในใจรู้สึกกว้างโหวง รู้อยู่แก่ใจดีว่าเกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น ไทเฮาคงจะกำลังพยายาม ‘ขาย’ ข้าให้แก่ฮ้องเต้หนุ่มน้อยนั้น นึกถึงสายตาของเขาที่มองข้าก็รู้สึกเวทนานัก ข้าได้แต่หวังว่าฮ้องเต้จะทรงพระปรีชาสามารถ ไม่ตกเป็นเครื่องมือของคนอื่นเหมือนอย่างข้า แต่ใครจะสามารถบอกได้เล่า ในเส้นทางแห่งอำนาจ ต่างก็ใช้ประโยชน์จากอีกฝ่าย ไม้ว่ใครล้วนตกเป็นเครื่องมือโดยจะรู้ตัวหรือไม้กั้ตาม แต่ผู้แพ้โดยสิ้นเชิงก็คือคนที่ไม้มีอำนาจในมืออย่างข้านี่เอง

ชินอ้องเคาะนิ้วเรียวยาวกับกรอบหน้าต่างรถม้า ตั้งแต่ออกจากจวน
ตระกุลจาง เขาก็อยู่ในท่าครุ่นคิดเช่นนั้นมาตลอด
จางอวิซิง...สตรีผู้นี้สำคัญนัก

ยาของหมอเหอถึงมีแสงตำลึงทองก็ใช้จะซื้อหาได้ สตรีที่เคยกินยานี้มีจำนวนนับนิ้วได้ พวกนางล้วนเป็นยอดพญ แต่ละคนเบื้องหลังไม่ธรรมดา เสวียนเฟิงเคยเห็นคนที่กิน ‘โคมงามแสงตำลึง’ มาก่อน ยานี้นับเป็นยาวิเศษที่ช่วยปรับโฉมสตรี เพียงแต่เสวียนเฟิงไม่คิดว่าจางอวี่ซิงจะงามได้ถึงขั้นนั้น ก่อนจะกินยานี้ นางจะงดงามสักปานใด

เสวียนเฟิงหลับตาลง เขาตัดสินใจผิดพลาดไปแล้ว อันที่จริงเขาควรส่งคนไปสังหารนางตั้งแต่ต้นเพื่อตัดไฟเสียแต่ต้นลม ไม่ควรเลย ไม่ควรคิดจะไปดูผลงานท่านหมอเหอ

เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง ดวงตาดำสนิทของชินอ๋องก็คมกล้า มุมปากเหยียดขึ้นอย่างเยาะหยัน แผนการครั้งนี้ของตระกูลจางร้ายกาจนัก เขาประเมินคนพวกนี้ต่ำไป นึกถึงเบี้ยตัวใหม่ของศัตรูแล้วก็สั่นสะเทือนในอกนัก บุรุษเต็มตัวเช่นเขาเห็นแล้วยังใจเต้น นับประสาอะไรกับฮ่องเต้ที่ยังเป็นเพียงหนุ่มน้อยเลือดร้อนเล่า อานุภาพทำร้ายล้างของนางช่างรุนแรงนัก หากตระกูลจางส่งนางเข้าวังได้สำเร็จ มีหรือที่ฮ่องเต้หนุ่มจะไม่หวนใจ

เสวียนเฟิงยกมือขึ้นทาบกับสัญญาหมั้นหมายที่เก็บไว้ในอกเสื้อ เขาไม่สนใจตำแหน่งหวางเฟยที่จะมอบให้นางสักนิด ขอเพียงช่วยยับยั้งแผนการที่คนพวกนี้มีต่อฮ่องเต้ได้ก็พอแล้ว เขาชิงลงมืออย่างนุ่มนวลเช่นนี้ ย่อมรู้ดีถึงผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น ถึงแม้ต่อหน้าจางอวี่ซิงจะโอนอ่อนผ่อนตาม แต่เขามั่นใจว่าอีกฝ่ายย่อมจะหาทางแก้ได้แน่ และแย่ไปกว่านั้น อาจถึงคราวที่เขาต้องตกที่นั่งลำบากก็เป็นได้

ห้า

บทเพลงกระเรียนสู่ฟ้า

ตั้งแต่ได้สบตากับชินอ่อนครานั้น ข้าฝืนเห็นตัวเองในสถานที่ประหลาด
รายล้อมด้วยผู้คนแปลกหน้า ได้ยินเสียงท่อมอ่อนโยนเรียกหาชียิน...ชียิน...
อยู่ไม่ขาด เมื่อตื่นขึ้นมาก็นึกไม่ออกว่าชียินผู้นั้นเป็นใคร

ชียิน...พัทธรักวนิม

อยู่ๆ ฉายานี้ก็ผุดขึ้นมาในหัว ฟังดูคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด ความ
ทรงจำที่ไม่ปะติดปะต่อ ไม่รู้ว่าจากชาติไหนผุดขึ้นมาอย่างรางเลือน อาจจะเป็น
นิทานที่ข้าเคยได้อ่านในวัยเด็ก ชียินมีรูปโฉมงดงามนัก เป็นที่หมายปองของ
บุรุษผู้กล้าทั่วทั้งใต้หล้า แต่ชะตาชีวิตของโฉมงามชียินช่างอาภัพเหลือเกิน
ความงามของนางเรียกได้ว่าต้องคำสาป

เป็นที่ปรารถนา แต่ไม่อาจเป็นที่รัก

เพียงนึกถึงชื่อชียิน จิตใจข้าก็ห่อเหี่ยว แต่กลับจำไม่ได้ว่าเรื่องราวเป็น
อย่างไร หรือว่าจิตใต้สำนึกของข้ากำลังส่งเสียงเตือน บางทีชะตาชีวิตข้าอาจไม่
ต่างจากชียินก็ได้ ยิ่งตั้งแต่ได้รับยาบ้าๆ นั้น ข้าก็รู้ตัวดีว่าตนเองจะต้องเป็นที่
ชิงนำหน้าของเหล่าสตรี เป็นที่ปรารถนาหมายจะครอบครองของบุรุษ ข้าอด
รู้สึกหวาดหวั่นขึ้นมาไม่ได้ เวลาที่จู่อย่างข้าจะต้องออกโรงอยู่อีกไม่ไกลแล้ว

พิธีปักปันของข้าซึ่งเป็นเพียงบุตรบุญธรรมของใต้เท้าจริง ๆ แล้วไม่ได้มีความสลักสำคัญอะไร แต่เมื่อผู้คนได้ข่าวว่าชินอ่องจะเสด็จมาร่วมงานต่างก็ตอบรับเทียบเชิญกันอย่างคับคั่ง ทางฝ่ายคนจากตระกูลจางเองมีเพียงฝ่ายชายเข้าร่วม ประมุขของตระกูลคนอื่นๆ รวมถึงเหล่าคุณชายเสเพลต่างเฝ้ารอยลโหมบุตรบุญธรรมอย่างช้า ส่วนบรรดาสุหยินต่างหาข้ออ้างพาบุตรสาวออกจากงานไปสิ้น บ้างก็ว่าไปเยี่ยมผู้เฒ่าจากตระกูลเดิมซึ่งอยู่ต่างเมือง บ้างก็ไปถือศีลที่วัด แลละ ใครจะอยากอยู่ร่วมแสดงความยินดีกับผู้หญิงที่ไม่ได้เป็นแม่แต่ญาติ แถมยังดงามเกินหน้าเกินตาตัวเองและบุตรสาวเล่า นอกจากนี้จะไม่อยากเห็นข้าแล้ว พวกนางคงจะไม่อยากป็นหน้าพังแซกหรือที่มาชื่นชมข้าหรอก

ข้าเตรียมปิ่นลายเมฆมณฑลที่ได้รับพระราชทานจากไท่เฮาไว้เข้าพิธี แต่ก่อนที่พิธีจะเริ่ม ชันที่จากวังหลวงก็อัญเชิญราชโองการมาถึงข้า ข้าคุกเข่าลง

“จางอวี่ชิง บุตรีของจางอ๋อหมิง เสนาบดีฝ่ายขวา รูปโฉมงดงาม กิริยามารยาทเรียบร้อยสมเป็นกุลสตรี จึงพระราชทานปิ่นทองลายหงส์ จบราชโองการ”

ข้ากล่าวขอบพระทัยแล้วลุกขึ้น กงกงพยักพยิตให้ชันที่น้อยถือกล่องมาส่งให้ ไต่เท้าจางมีสีหน้ายินดีเอื่อยขึ้น

“เราใช้ปิ่นพระราชทานนี้เข้าพิธีเถิด”

ข้ารู้สึกไม่เข้าที่ เหมือนมีอะไรบางอย่างไม่ถูกต้อง ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงประกาศ

“ท่านอ่องเสด็จ”

ผู้คนในงานต่างพากันยกมือ เคารพสูงใหญ่ส่งงามเดินอาดๆ เข้ามาในงาน

“ลุกขึ้นเถอะ ไม่ต้องมากพิธี”

กล่าวจบชินอ่องก็เดินตรงมาทางข้าและใต้เท้าจาง สายตาของเขาเหลือบมองปิ่นพระราชทานจากช่องใต้ในมือข้าแล้วไปหยุดอยู่ที่ปิ่นพระราชทานจาก

ไเหาที่วางอยู่บนโต๊ะ กระโถยเียบที่แผ่ออกมาทำให้ลมหายใจซัดตัด
ในทันที

“เงินซี” เขาเอ่ยเสียงเข้ม

คนสนิทของเขารีบถือกล่องมาย่อกายส่งให้ เขาเอื้อมมือหยิบกล่องไม้
ในมือซาส่งให้ได้เท่าจาง

“พิธีในวันนี้ใช้ปืนของเป็นหางก็แล้วกัน”

กล่าวจบก็คว่ำกล่องจากเงินซีมายัดเยียดใส่มือซ้า เห็นซ้ามั่นงออยู่
เขาก็เอ่ยขึ้น

“เปิดดูสิ ชอบหรือไม่”

ซ้าเปิดกล่องไม้ด้วยมืออันลั่นเทา ภายในกล่องบรรจุปืนทองลวดลาย
หงส์เหินคาบมุก อ่อนช้อยสูงค่านัก

“ของขวัญแก่่วที่หวางเพย”

น้ำเสียงที่ตืดจดยโสเย็นชาอยู่เป็นนิจปรากฏร่องรอยยั่วเย้า ซ้ารู้สึก
ประหลาดใจจนต้องเงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างอดใจไม่ไหว ยามมีรอยยิ้มดวงตา
ของเขาจะเป็นเช่นไรกันนะ ช่วงขณะนั้นซ้าลืมหาวดกลั้วไปเสียสนิท

ท่ามกลางความมืดมิดในดวงตาดำสนิท ซ้าเห็นประกายเล็กๆ แห่งความ
อบอุ่น เมื่อเห็นว่ายามนี้เขาไม่ได้ดูโหดร้ายอย่างทีคิด ซ้าก็ทำใจกล่อมบิหน้า
เขาอย่างล่ำจตรวจตรา

ชินอ่องรูปงามถึงเพียงนี้เลยหรือ

ลมหายใจของซ้าสะดุด ประมวลภาพหนุ่มหล่อทั้งหมดที่ซ้าเคยเห็นทั้ง
ในชาติที่แล้วและชาตินี้ ยังไม่มีใครเทียบได้กับเลี้ยวหนึ่งของชินอ่องผู้นี้เสีย
ด้วยซ้า ซ้ารู้ตัวว่าผิวหน้าของตัวเองแดงชานก็ตอนที่เห็นรอยขบขันในดวงตา
เขา จึงรีบก้มหน้าหลบสายตาวาววามนั้น

เขาเห็นซ้าเขินอายก็ไม่ได้ต่อความอีก หันไปเอ่ยกับใต้เท้าจางให้เริ่มพิธี
เสร็จจากพิธีชินอ่องก็ลากลับ ไม่ได้รั้งอยู่จนเลี้ยงต่อ เขาไม่ได้แสดงความสนใจ
ซ้ามากไปกว่าเดิม ค่อยทำให้ซ้าโล่งอกขึ้นมาบ้าง อยู่ต่อหน้าเขา ซ้ามิแต่จะทำ

เรื่องชายขึ้นหน้า

ดีเหล็กต้องดีเมื่อร้อน สองสัปดาห์ถัดมา ได้ให้จางกัฟเข้าไปร่วมงานเลี้ยงชมบุปผาในวังหลวง จุดประสงค์ของงานนี้ก็เพื่อให้หนุ่มสาวจากตระกูลสูงศักดิ์ได้พบปะกัน ถึงแม้ข้าจะหมั่นหมายกับชินอ่องแล้ว แต่ได้ให้จางกัฟยังคงมุ่งมั่นที่จะพาเข้ามาร่วมงานนี้เพราะจุดประสงค์ของเขายู่ที่องค์ฮ่องเต้ข้าไม่ใช่ตัวเลือกที่น่าสนใจของบรรดาแม่สื่อเพราะถูกจับจองไปแล้ว ชื่อของข้าจึงไม่เป็นที่รู้จักมากนัก ยามเข้าไปในงานต้องนั่งแยกชายหญิง ข้าไม่รู้จักใครเลย ได้แต่นั่งเงิบๆ ฟังคนอื่นสนทนา รับรู้ได้ถึงสายตาแสดงความสนใจจากฝั่งตรงข้ามและสายตาริษยาที่จ้องมองมาราวกับจะเผาข้าให้เป็นจุณเสียงกระซิบกระซาบถามว่าข้าเป็นใครดังไปทั่วทั้งสองฝั่ง ถึงข้าจะไม่สนใจแต่มานั่งเป็นเป้าสายตาอย่างนี้ก็รู้สึกไม่ดีเหมือนกัน

ได้ให้จางเป็นขุนนางใหญ่ ที่นั่งของข้าจึงค่อนข้างมาทางด้านหน้า แต่ด้วยฐานะบุตรบุญธรรมจึงอยู่ถัดจากบรรดาคุณหนูสายตรงตระกูลใหญ่ ข้าที่นั่งอึดอึดอยู่ไม่นาน ฮองเต้ ฮองเฮา และไท่เฮาก็เสด็จ หลังจากถวายบังคมและลุกขึ้นแล้ว ฮองเต้ก็เบนสายตามาทางข้า แม้จะแค่แวบเดียวแต่ก็เพียงพอที่จะทำให้ฮองเฮาซึ่งประทับเคียงข้างจับสังเกตได้ ข้ารู้สึกเหมือนมีแสงสังหารนี้ไม่ดีขึ้นมาทันที

การแสดงต่างๆ เริ่มขึ้นพร้อมกับอาหารที่ทยอยเข้ามาวาง ข้าก้มหน้าก้มตากินไม่สนใจใคร ครั้นต่างอิมหนาสำราญ ฮองเต้ก็ยกถ้วยชาขึ้นจิบกวาดตาไปโดยรอบก่อน่อย

“ปีนี้ได้นิวฮองเฮากำหนดให้บุตรีจากตระกูลต่างๆ ตระเตรียมการแสดงไว้คนละชุดมิใช่หรือ”

“เพคะ พวกนางล้วนเปี่ยมด้วยความสามารถน่าชมเชยนัก หม่อมฉันเห็นเป็นโอกาสดีให้พวกนางแสดงต่อหน้าพระพักตร์ จะได้เป็นกำลังใจให้พวกนางฝึกปรือเพคะ”

ข้าหมวดคิ้ว ได้ทำางไม่ได้บอกข้ามาก่อนให้เตรียมการแสดง บางทีเขาคงจะไม่ได้ข่าว สองเฮาคงไม่รู้ว่าจะมาร่วมงานเพราะข้าเป็นคุณหนูที่เพิ่งขึ้นตำแหน่ง อีกทั้งความสัมพันธ์ระหว่างไทเฮากับสองเฮาก็ไม่ค่อยดีนัก ไม่แปลกที่ไทเฮาจะไม่รู้

“อ้อ ข้าได้ยินว่าได้ทำางเพียงรับบุตรสาวบุญธรรมหน้าตางดงามนัก เราไม่สู้ให้นางแสดงเป็นคนแรกเล่าเพคะ ถือโอกาสนี้เปิดตัวนางให้คนทั้งหลายได้รู้จัก ฝ่าบาทเห็นเป็นอย่างไรวะคะ”

นั่นไงเล่า ผลลัพธ์ของการขายตาแวบหนึ่งของฮ่องเต้ทำให้ข้าตกที่นั่งลำบาก สองเฮากินน้ำส้มสายชูเสียแล้ว

ฮ่องเต้ดูเหมือนจะรู้เท่าทันเจตนาของสองเฮา แต่ไม่สะดวกออกปากปกป้องข้า ไม่อย่างนั้นข้าคงจะโดนสองเฮาเพ่งเล็งยิ่งกว่านี้เป็นแน่ เขาจึงปล่อยเลยตามเลย

“เอาสี”

ข้าลุกขึ้นย่อกาย คิดจะบรรเลงพินลัคนี

“แม่นางเฟิง บุตรีใต้เท้าเฟิงเจียงเก่งจากพินันท์ มิสู้ให้นางบรรเลงพินแล้วให้แม่นางจางรายรำตีหรือไม่ว่าอย่างใด” สองเฮาหันมาเอ่ยกับข้า ไม่ว่าใครๆ ก็ดูเจตนาของสองเฮาออกว่าจงใจเหยียดหยามข้า การรำรำมีใช้ศิลปะชั้นสูงอันคุณหนูตระกูลสูงทั้งหลายพึงแสดงต่อหน้าผู้คน แต่ด้วยฐานะของสองเฮาหากประสงค์จะกลั่นแกล้งสตรีต่ำศักดิ์ผู้หนึ่ง ใครจะกล้าขัดขวางเล่า แม้แต่ใต้เท้าจางยังมองเมิน ปล่อยให้ข้าเผชิญสถานการณ์ด้วยตนเอง

ข้าจะว่าอย่างไรได้เล่า ได้แต่รับพระเสาวนีย์ เดินออกไปสมทบกับคุณหนูเฟิงผู้นั้น ศิลปะการรำรำนั้นก็ได้รำเรียนมาอยู่หรอก แต่อยู่ดีๆ ให้มารำรำต่อหน้าธารกำนัลโดยไม่ได้ซักซ้อม สองเฮาไม่คิดว่ามันเกินไปหน่อยหรือ ข้าปรึกษาคุณหนูเฟิงอยู่ครู่หนึ่งถึงบทเพลงที่จะใช้ในการแสดง คุณหนูเฟิงนั่งเตรียมพร้อมบรรเลงพิน ข้าเดินไปหยุดเบื้องพระพักตร์อย่างสงบใจ ทันทิที่เสียงพินบรรเลงก็เริ่มขยับกายรำรำตามจังหวะ

โชคตินักที่คุ้นหูเพียงยังมีมนุษย์ธรรมอยู่บ้าง นางเล่นเพลงธรรมดาที่ไม่ยากเกินไป ไม่เร็วเกินไป เป็นบทเพลงของวงสันตดุฑที่แผ่วพลี้งดงามบรรเลงไปได้ครึ่งเพลงก็ได้ยินเสียงขานว่าชินอ่องเสด็จ ขำร่ายรำต่อไปไม่ได้หยุดจนเห็นเงาร่างของเขาประทับลงบนที่นั่งหัวแถว สายตาของเขาที่จ้องมองมาดุจคนจันทราขัณณพว ได้แต่กล่ำกลืนร่ายรำต่อไปจนจบเพลง จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวจึงไม่ได้สังเกตบรรยากาศรอบข้าง ครั้นเสียงเพลงหยุดลงก็ได้ยินแต่เสียงลมหายใจ

ฮ้องเต้ทอดสายตามองมาอย่างเหม่อลอยราวกับยังไม่ตื่นจากห้วงฝัน ผิงบุรุษก็ได้ยินแต่เสียงทอดถอนใจ น้ำเสียงของไทเฮาดังขึ้นอย่างยินดี

“แม่นางผิง แม่นางจาง การแสดงของพวกเจ้าช่างน่าประทับใจนัก”

ฮ้องเต้จึงได้สติ ตรัสชมเชยแล้วพระราชทานสิ่งของให้คุณหนูผิงกับข้าเป็นจำนวนเท่ากัน ฮองเฮาสีหน้าบึ้งตึง ได้แต่ตรัสชมพวกข้าไปแค้นๆ ข้ากลับมานั่งประจำที่ แต่ยังคงรู้สึกได้ถึงสายตาร้อนผ่าวที่ตามแผดเผาเข้ามาตลอดตั้งแต่เมื่อครู่

จะเป็นใครไปได้เล่า ถ้าไม่ใช่ชินอ่อง

เขาไม่ได้รับอยู่จนงานเลี้ยงเลิก ทว่าตอนเขากลับ เห็นซีคนสนิทของเขากลับมาปรากฏกายเบื้องหลังข้าแล้วกระซิบกระซาบเบาๆ

“คุณหนูขอรับ ท่านอ่องให้ข้ามาเชิญท่านไปขึ้นรถม้ากลับด้วยกัน ท่านอ่องจะไปส่งท่านที่จวน เมื่อครู่ข้าได้เรียนให้ใต้เท้าจางทราบแล้ว เชิญคุณหนูจาง”

ข้าเบนสายตาไปทางใต้เท้าจาง เขามองมาอยู่ก่อนแล้ว พอข้าหันไปมองจึงพยักหน้าเบาๆ เป็นเชิงให้ข้าไปได้ ข้าจึงลุกขึ้นเดินตามเนินซีไป พอไปถึงรถม้า ชินอ่องคงจะคอยข้าอยู่นานแล้ว ใบหน้าจึงบุตบึ้ง ข้าก้าวขึ้นรถม้าด้วยหัวใจเต้นรัว ไม่กล้าพูดอะไรกับเขาลักคำ

ข้านั่งฝั่งตรงข้ามกับเขา พอรถม้าเคลื่อนตัวเขาก็จ้องมองข้าด้วยสายตา

กราดเกรี้ยว แต่ไม่เอ่ยสิ่งใด ขำรีบหลบสายตา เขาคงโกรธที่ขำหมั่นหมายกับเขาแล้วแต่ยังจะมานานเลี้ยมหาคุกระมัง เขาจะมาโทษขำได้อย่างไร ขำเป็นเพียงหมาตัวหนึ่งที่ถูกจัดวางไว้ เป็นคนของใครเขาก็รู้ วันที่ที่ขำมางานชมบุปผาก็มาตามคำสั่ง ในเมื่อเจ้านายออกคำสั่ง ขำจะไม่ทำตามได้อย่างไร

ในไม่ช้ารถม้าก็มาถึงจวนตระกูลจาง ชินอ๋องลงจากรถม้าพร้อมขำ ไม่ได้กลับไปวังเส้นหยางกงหลังจากมาส่งขำเรียบร้อยแล้ว เขากลับเดินนำขำไปห้องรับรองแขกฝั่งติดสวนที่เขาได้พบขำครั้งแรก ทำตัวราวกับเป็นเจ้าของจวนที่ไม่ปาน เมื่อสาวใช้ยกน้ำชาเข้ามาให้ เขาก็บอกให้พวกนางนำพินออกมาตั้ง

ชินอ๋องติดพินด้วยอารมณ์พลุ่งพล่าน ขำนั่งฟังตัวเกร็ง รับรู้ได้ว่าอารมณ์ของเขาไม่ปกตินัก เสียงพินของเขาเถาโถมราวกับคลื่นสาด บ่งบอกถึงโทสะที่ปะทุอยู่ภายใน จบไปเพลงหนึ่งเขาก็เงยหน้าขึ้น

“ร่ายรำให้ข้าดู”

“เพคะ?” ขำเบิกตามองเขาอย่างประหลาดใจ ไม่แน่ใจว่าตัวเองฟังผิดไปหรือไม่ เขากำลังมองขำอยู่เงียบๆ ไม่ได้เอ่ยปากอีก ราวกับว่าคำพูดของเขาเมื่อครู่ชุดเจนตืออยู่แล้ว ขำไม่อาจบายเบี่ยงจึงจำต้องลุกขึ้นมาจัดแขนเสื้อชุดนี้สำหรับเขาวังจึงร่ายรำเป็นพิเศษ เนื้อผ้าบางเบาพลิ้วไหวทั้งยังยาวลากพื้น จะว่าไปไม่เหมาะกับการร่ายรำมากนัก ขำลอบถอนใจอย่างเหน็ดเหนื่อย วันนี้มันวันอะไรกัน ทำไมมีแต่คนอยากดูขำร่ายรำ

เมื่อขำออกไปยืนเรียบร้อยแล้ว เขาก็ลงมือบรรเลงบทเพลง “กระเรียนสู่ฟ้า” เสียงพินของเขาหนักแน่นทว่าคลุ้มคลั่ง บรรเลงไปได้ครู่หนึ่งก็ทวีความร้อนแรงขึ้นเรื่อยๆ ทั้งคังคั่นและเจิบปวด ทำให้เห็นภาพนกกระเรียนที่ต้องถูกศรนายพราหมณ์ ขำเคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะที่เร่าร้อนขึ้นเรื่อยๆ นั้นจนหอบหายใจแข่งขาล้น ขณะที่คิดว่าจะร่ายรำต่อไปไม่ไหว เสียงพินก็นุ่มนวลขึ้น โปร่งเบาราวกับกระเรียนที่พร้อมจะโผบินสู่อากาศ ขำผ่อนคลายลง หายใจแผงนหน้า วาดแขนขึ้นสูงตามจังหวะดนตรีที่อ่อนช้อยนั้น เมื่อเสียงพินอันเศร้าสร้อยแผ่วเบาสิ้นสุดลง ขำก็ทิ้งตัวลงกับพื้นอันเป็นบทสรุปของบทเพลง

นกกระเรียนนี้

ถูกแล้ว มันตาย บทเพลงนี้บรรยายถึงความเจ็บปวดของนกกระเรียนตัวหนึ่งที่ถูกล่าโดยนายพราน มันกระเลื่อกระแสนต้องการจะมีชีวิตรอด ดันรนแม้จะรู้ว่าไม่มีหวัง ท้ายที่สุดแล้วแม้ว่ามันจะตาย แต่ก็ตายในขณะที่ไผบินสู่ฟ้า สิ่งสุดท้ายที่มันเห็นคือท้องฟ้ากว้างและอิสรภาพที่รอคอยมันอยู่

ซินอ่องบรรเลงบทเพลงนี้...หรือว่าเขากำลังคิดจะวางมือจากข้า หรือว่าเขาเวทนาข้า ข้าเริ่มสับสนในใจ

เขาลุกขึ้น สาวเท้ามาหยุดอยู่เบื้องหน้าข้าที่ยังคงหมอบพุบอยู่กับพื้น จับร่างที่อ่อนปวกเปียกรวากับตุ๊กตาผ้าของข้าให้ลุกขึ้นยืน การร่ายรำชุดนี้ต้องใช้พลังงานอย่างมาก ข้าอ่อนเพลียทั้งร่างกายและจิตใจ ดวงตายังคงเอ๋ไปด้วยน้ำตาจากความสะเทือนอารมณ์ ไซ้...ข้าเข้าใจความรู้สึกของนกกระเรียนตัวนี้ รวมถึงผู้ที่บรรเลงบทเพลงนี้ออกมาด้วย บางครั้งฝันถึงดันไปก็เจ็บปวดยิ่งกว่า ข้าคิดว่าในที่สุดแล้วเขาคงตัดสินใจจะปล่อยมือ ในเมื่อรู้เจตนาของเขาแล้ว ข้าก็เฝ้าหน้าสบตาเขาตรงๆ เป็นครั้งแรก

และนั่นเป็นการตัดสินใจที่ผิดมหันต์